

TÜM ESERLERİ 4

YENİ DÜNYA DÜZENİ

EBÛ MUS'AB ES-SÛRÎ

KÜRESELKİTAP

Yeni Dünya Düzeni

Ebû Mus'ab es-Sûrî

İstanbul, 1442 / 2021

Küresel Yayıncılık: 78

Bütün Eserleri: 04

Bütün Eserleri: 04

Eserin Orijinal İsmi: النظام العالمي الجديد
en-Nizâmu'l Âlemiyyu l Cedîd

Tercüme Eden: Necib MARUF

Editör: Feridun DİNÇER

Tashih&Mizanpaj KÜRESEL KİTAP

Baskı&Cilt: STEP AJANS Matbaa Ltd. Şti.

Göztepe Mah. Bosna Cad. No: 11 Bağcılar/ İST.

Sertifika No: 45522

Tel.: 0212 446 88 46

KÜRESEL KİTAP

Yayınevi Sertifika No: 36030

Adres: Yamanевler Mah. Küçüksu Cad. Bildircın Sok. No: 9/1

Telefon: Ümraniye/İSTANBUL

Cep: +90 216 632 00 60

Web & E-Posta: +90 539 762 66 95

bilgi@kureselkitap.com • www.kureselkitap.com

İÇİNDEKİLER

Şeyh Ebû Mus'ab es-Sûri Kimdir?	07
Dersleri, Konuşmaları ve Eserleri	12
Mütercimim Önsöz'ü	15
BİRİNCİ BÖLÜM: Yeni Dünya Düzeni	19
Giriş	20
Yeni Dünya Düzeni'nin Kutupları	22
Şeyh Adnan Ukla İle Bir Görüşme	30
Yeni Dünya Düzeni'nin Kutuplarına Dair Bir Açıklama ve Özet	31
Muhammed Abduh ve Muhammed Sürur İle Olan Görüşmenin Hikayesi ve Muhammed Sürur'un Cemaatinin Menheci	35
Uluslararası Koordinasyonun Cihad Üzerindeki Etkisi	37
Sapkın Âlimlerin İslâm'a Olan Darbeleri	38
Sapkın İslâm Âlimleri ve Siyasal İslâmcılarla Olan Savaşımız Delil Getirme ve Davet İledir, Kılıçlar ve Mızraklarla Değildir	39
Özet	41
İKİNCİ BÖLÜM: Yeni Dünya Düzeni İle İlgili Belgeler Hakkında Bir Okuma	43
Amerika'nın Stratejisi Üzerine Okuma	44
Tağutun Yöneticilerini Dost Edinen Münafık Âlimler Hakkında Birkaç Not	46
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Sorular ve Cevaplar	63
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Bin Baz'ın Kâfirlerden Yardım İstemenin Haram Olduğuna Dair İlk Fetvası ve Sonrasında İse Amerikan Kuvvetlerinden Yardım Almanın ve Arap Yarımadasına Girmelerine Câizdir Deddiği İkinci Fetvası	69
Kâfirlerden Askeri Yardım Almanın Haram Olduğuna Dair Verdiği İlk Fetvası	70
Bin Baz'ın Kâfirlerden Yardım Almaya ve Amerikan Ordularının Arap Yarımadası'na Girişine Cevaz Verdiği İkinci Fetvası	72
İlk Olarak Bin Baz'ın Tavsiye Muhtırasını Destekleyen Mektubu	73
İkinci Olarak İbn Useymin'in Tavsiye Muhtırasını Destekleyen Mektubu	74
Bin Baz'ın Başkanı, İbn Useymin'in De Üyesi Olduğu Daimi Komisyonun Tavsiye Muhtırasını Reddeden Açıklaması	75
SELAHADDİN KÜRDİ HAREKETİ	78

Gerçek adıyla Mustafa bin Abdulkadir Sitmeryem Nasır, yahut künyesiyle Ömer Abdulhakim, daha çok bilinen künyesiyle Ebû Mus'ab es-Sûrî... Küresel Cihad Hareketi'nin önde gelen fikir ve aksiyon adamlarından biri olan Şeyh Ebû Mus'ab, aynı zamanda çağımızın en büyük sistem karşıtı stratejistlerinden biri olarak tanınmaktadır.

Çok yönlü bir kişiliğe sahip olan Şeyh Ebû Mus'ab, gerilla harbi, siyasi tahlil, dinî ilim, medya, genel strateji, tarih gibi birçok konuda kendini yetiştirmiş, yeteneklerini de inandığı dava uğruna verdiği mücadeleye adanmıştır.

Suriye'nin Halep şehrinde 1958 yılında doğan Şeyh Ebû Mus'ab'ın ailesinin Ali (*radıyallâhu anhu*)'nun soyundan geldiği ifade edilmektedir.

İlk eğitimini, ilmi açıdan donanım sahibi olan ailesinde ve Halep şehrindeki okullarda alan Şeyh Ebû Mus'ab oldukça başarılı bir öğrenciydi. 18 yaşındayken, 1976 senesinde, Halep Üniversitesi Makine Mühendisliği Fakültesi'ne girdi. 4 senelik eğitim hayatından sonra çalışmalarına, bu yıllarda Suriye'de başlayan kıyama iştirak etmek üzere ara vermek zorunda kaldı.

Bu yılların ardından Şeyh Ebû Mus'ab, hayatını ve çalışmalarını tamamen mücadeleye adayacaktı.

İlk olarak Suriye'de Şeyh Mervan Hadid öncülüğünde kurulan cihad cemaatlerinden "Öncü Savaşçı" cemaatine katıldı. Suriye'de Hafız Esed yönetiminin baskıları sonucu bu cemaatin üyeleri şehid edilir ve yakalanırken, Şeyh Ebû Mus'ab Ürdün'e

hicret etti. Burada İhvan-ı Muslimin'e bağlı yapılar içerisinde faaliyetlerine devam etti.

Askeri yapılar içerisinde yükselen Şeyh Ebü Mus'ab, Suriye İhvan'ı içerisindeki askeri yapılarda eğitimlik görevi yaptı, bu yıllarda Irak'taki kamplarda birçok sorumluluk üstlendi. Aynı zamanda burada başta Mısır olmak üzere birçok bölgeden cihadı isimlerle tanıştı ve karakteri şekillendi. Amman-Bağdat hatında yaptığı çalışmalar, aynı zamanda cihadi teorik ve pratik literatüre de ciddi katkı sağladı. Bu süreçte henüz 23 yaşında olmasına rağmen çevresinde ciddi bir teşkilatlanma kurmuştu. Askeri yapılanmanın Mısır'a yayılma sürecinde olduğu yıllarda da etkin faaliyet gösteren Şeyh Ebu Mus'ab, Ürdün-Irak-Mısır üçgeninde, derin bir tecrübe biriktirdi. Bu bölgelerde, bölgesel siyasi hesaplaşmalardan uzakta, kendi cihadi birikimini elde etmek için ilişkiler kurdu.

1982 yılında Suriye'deki kıyamın askeri safhasında komutan olarak rol oynayan ve Irak'tan askeri idareyi yürüten isimler arasında yer alan Şeyh Ebü Mus'ab, kıyamın bastırılması ve bunun ardından gelişen siyasi ve dini anlaşmazlıklar sebebiyle İhvan-ı Muslimin'den ayrıldı.

İlk olarak 1982 yılının ortasında, Medine İslâm Üniversitesi'ne katılmak için, Suriyeli diğer arkadaşlarıyla birlikte Suudi Arabistan'a gitti. Burada üniversiteye girme çabaları, üniversite-deki akademisyenlerden İhvan-ı Muslimin'e yakın olanların girişimleriyle engellendi, burada maddi yönden zor zamanlar yaşadı. Beraber yola çıktıkları arkadaşları yeniden İhvan'a katılırken o buna yanaşmadı. O yıl Suudi Arabistan'da kalıp haccını tamamlayarak, 1983 yılında Fransa'ya gitti ve mühendislik eğitime kaldığı yerden devam etti. Judo eğitimi alarak siyah kuşak kazandı.

Burada Fransızca'yı da öğrenen Şeyh Ebü Mus'ab, Suriye'de lider isimlerden "Adnan Ukla"nın "Öncü Savaşçı" grubunu yeni-den kurma girişimlerine destek olma amacıyla tekrar Suriye'ye gitmeye karar verdi. Türkiye'deyken Ukla'nın Esed rejimince tutuklandığı haberini aldıktan sonra tekrar Fransa'ya döndü.

1984-1985 yıllarında Ürdün'ün başkenti Amman'da Tarih Fakültesi'ne kaydoldu. Bu fakülteden 1991 yılında mezun olacaktı.

Bu dönemde Avrupa'da İngiltere-Fransa-İspanya üçgeninde yaşayan Şeyh Ebü Mus'ab, 1985 yılında İspanya'ya yerleşmeye karar verdi. Yaklaşık 10 yıl, aralıklarla burada yaşayacaktı. Başkent Madrid'de ve daha sonra Granada'da yaşayan Şeyh Ebü Mus'ab, İspanya'da bir dil kursunda tanıştığı İspanyol bir hanım olan, evlendikten sonra İslâm'a giren Elena Moreno Cruz ile 1987 yılında evlendi. Burada eğitimine, cihadi eksendeki yazılarına ve fikir çalışmalarına devam etti.

Bu dönemin ardından ilk kez 1987 yılında, Suriyeli bazı arkadaşlarıyla birlikte Afganistan'a gitti. 1987-1991 yılları arasındaki dönemin büyük bölümünü burada geçirdi. Burada Abdullah Azam, Usame bin Ladin gibi şahsiyetlerle tanıştı, Arap mücahidlerin eğitim kamplarında teori ve pratik üzerine eğitim verdi. Entellektüel birikimini geliştirirken, cihadi kesimden çok sayıda kişiyle tanıştı ve bölgedeki cihadi yapılanmaların gelişimine katkı sağladı.

Sovyetler Birliği Afganistan'dan çekildikten sonra, ülkede başlayan iç savaş sebebiyle İspanya'ya geri dönmeye karar verdi. 1991 sonu, 1992 başında geri dönerek fikri çalışmalarına ve ticarete devam etti. Daha sonra, 1994 yılında Londra'ya seyahat etmeye ve burada cihadi kesimden bağlantılar kurmaya, aynı zamanda kendisini geliştirmeye devam etti. Bu süreçte Cezayir'de devam eden cihadla ilgilendi. Avrupa genelinde cihadi isimler ile ilişkilerini sürdürdü. Cezayir cihadına Avrupa'da destek olurken, Cezayir'e gitme girişimleri başarısız oldu. Bir süre sonra

Cezayir'de destek olduğu Silahlı İslâmi Cemaat (GIA) sivillere ve diğer Müslüman gruplara yönelik saldırılara yönelince, bu gruptan beraetini ilan etti.

İngiltere'nin başkenti Londra'da medya ve İslâmi çalışma faaliyetlerinde bulundu. 1997 yılına kadar sürdürdüğü bu faaliyetler, karşılaştığı baskı ve takibatlar sonucu son buldu. Ardından Şeyh Ebû Mus'ab Taliban'ın İslâm Emirliği ilan ettiği Afganistan'a gitmeye karar verdi.

Burada bazı eğitim kampları teşkil edip "askeri akademi" benzeri bir yapı kurmak istedi. Taliban ile oldukça yakın çalışan Şeyh Ebû Mus'ab, 2000 yılında doğrudan Molla Muhammed Ömer'e biat ederek, Taliban'ın Afganistan İslâm Emirliği'ne ve Savunma Bakanlığı'na bağlı çalışmaya başladı. Taliban'ın medya yapılanması ile de yakın ilişki kuran Şeyh Ebû Mus'ab, Taliban'ın resmi dergilerinden "Şeriat"ta yazılar yazdı, Arapça radyo programlarına katıldı. Guraba İslâmi Çalışmalar ve Medya Merkezi'ni teşkil ederek, çok sayıda dergi, yazı ve çalışma neşretti. Afganistan'daki Taliban yönetimine ve cihadi tecrübeye büyük katkı sağladı.

ABD'nin 2001 yılında Afganistan işgali sırasında Şeyh Ebû Mus'ab'ın büroları ve merkezleri de bombalandı. Taliban iktidarının yıkılmasıyla Şeyh Ebû Mus'ab, Pakistan içlerine çekilmek durumunda kaldı. Çalışmalarına burada devam etti.

ABD bu dönemde Ebû Mus'ab'ın başına 5 milyon dolar ödül koydu.

Şeyh Ebû Mus'ab es-Sûri'nin, 31 Ekim 2005 tarihinde, Pakistan'ın Kuetta şehrinde, arkadaşlarıyla iftar ettiği sırada yakalandığı medyaya yansdı. Yakalandığı resmi olarak açıklanmazken, Pakistan'ın Ebû Mus'ab'ı ABD'ye verdiği ve Ebu Mus'ab'ın bir "hayalet tutuklu" olarak CIA tarafından esir tutulduğu anlaşıldı. Yıllar geçmesine rağmen Ebu Mus'ab'ın nerede olduğu açıklanmadı. ABD tarafından Suriye'de Esed rejimine teslim edildiği

öne sürülse de bu iddiayı doğrulayacak hiçbir kanıt sunulmadı, 2014 yılının Mart ayında El Kaide liderlerinden Adem Yahya Gaden, aynı yılın Nisan ayında El Kaide lideri Eymen ez-Zevahiri, Ebu Mus'ab'ın halen hapiste olduğunu ifade ettiler. Küresel cihadın teorisyenlerinden Şeyh Ebû Mus'ab'ın halen hayatta olup olmadığı, nerede tutulduğu, son durumunun ne olduğu bilinmiyor. Ebu Mus'ab, şayet hayattaysa, şu an 62 yaşında.

Dersleri, Konuşmaları ve Eserleri

Çok sayıda eseri ve sesli dersleri olan Şeyh Ebû Mus'ab'ın başlıca çalışmaları şunlardır:

- *Gerilla Savaşının İdare ve Organizasyonu* (Host, Afganistan, 1998'de verilen dersler)

- *Ezilenlerin Savaşı Kitabının Şerhi* (Host, Afganistan, 1998'de verilen dersler). Bu kitap Küresel Kitap tarafından yayına hazırlanmaktadır.

- *Gerilla Savaşı Teorilerinden Dersler* (Celalabad, Afganistan, 1999'da verilen dersler)

- *Suriye'de İslâmi Cihadi Devrim: 1. Bölüm: Tecrübeler ve Dersler (Umutlar ve Elemler)* (1991, Mayıs, Peşaver)

- *Suriye'de İslâmi Cihadi Devrim: 2. Bölüm: İdeoloji ve Program (Silahlı Devrimci Cihad Yolunda Çalışmalar ve Temeller)* (1991, Mayıs, Peşaver)

- *Suriye'de Cihadi Tecrübeye Dair Gözlemler* (1991, Mayıs, Peşaver)

- *Afganistan, Taliban ve İslâm'ın Bugünkü Savaşı* (11 Ekim 1998, Kabil, Guraba İslâmi Çalışmalar ve Medya Merkezi). Küresel Kitap tarafından Türkçesi basılmıştır. (İstanbul, 2018)

- *Yemen Halkının Müslümanların Mukaddes Beldelerine ve Onların Servetine Dair Sorumlulukları* (Ekim 1999, Kabil, Guraba İslâmi Çalışmalar ve Medya Merkezi)

- *Orta Asya Müslümanları ve İslâm'ın Müstakbel Savaşı* (5 Kasım 1999, Kabil, Guraba İslâmi Çalışmalar ve Medya Merkezi) Küresel Kitap tarafından Türkçesi basılmıştır. (İstanbul, 2020)

- *Nusayriler, Haçlılar ve Yahudiler Karşısında Şam'daki Ehli Sünnet* (22 Haziran 2000, Kabil, Guraba İslâmi Çalışmalar ve Medya Merkezi). Küresel Kitap tarafından önce Arapçası (İstanbul, 2019), sonra da Türkçesi basılmıştır (İstanbul, 2020)

- *Mücahidlerin ve Islahatın Mevcut Liderlerinin, Suudi Arabistan Denilen Bilad el Harameyn'deki Sultanın Vaizlerine Dair Şahitliği: Şeyh Usame bin Ladin ve Doktor Saad el Fakih'in Şeyh Bin Baz, Şeyh Bin Useymin ve Bilad el Harameyn'deki Vaizlere Yönelik Mektup ve Tebliğleri Üzerine Bir Okuma ve Yorum* (31 Ocak 2001, Kabil, Guraba İslâmi Çalışmalar ve Medya Merkezi)

- *Cezayir'de 1988-1996 Yılındaki Cihada Dair Muhtasar Şahitliğim* (1 Haziran 2004, yer ve yayıncı bilinmiyor). Küresel Kitap tarafından Türkçesi yayınlanmıştır (İstanbul, 2021)

- *Müşerref'in Pakistan'ı: Problem ve Çözümü ...! Mecburi Bir Yükümlülük* (Ekim 2004, yer ve yayıncı bilinmiyor)

- *Küresel İslâmi Direniş Çağrısı Cilt 1: Kökler, Tarih ve Tecrübeler* (Aralık 2004, yer ve yayıncı bilinmiyor). Sudan'da ve Suriye'de Arapçası basılmıştır. Anlatı Yayınları tarafından 2 cilt halinde Türkçesi yayınlanmıştır. (İstanbul 2015-2018)

- *Küresel İslâmi Direniş Çağrısı Cilt 2: Çağrı, Program ve Metod* (Aralık 2004, yer ve yayıncı bilinmiyor)

MÜTERCİMİN
ÖNSÖZ'Ü

Hamd alemlerin Rabbi olan Allah'a, salât ve selâm hesap gününe kadar Efendimiz Muhammed'e, O'nun ehl-i beytine ve ashabına olsun.

Öncelikle tercümesini yapmış olduğumuz Şeyh Ebû Mus'ab es-Sûri'nin "*Yeni Dünya Düzeni*" adlı kitabı müellifin 1990'lı yıllarda Afganistan'da mücahidlerin safında bulunduğu sıralarda mücahidlere yönelik yapmış olduğu bir dersin ses kayıtlarının kitap haline getirilmiş halidir. Kitabı sesli halinden yazılı metne dönüştüren *et-Tahâyâ Müessesesi* eseri 1435 / 2014 senesinde 67 sayfa olarak internette gerekli dipnotlar düşerek yayınlamıştır. Şeyh Ebû Mus'ab, kitapta küresel güçlerden ve Müslümanların bu küresel güçleri iyi tanıyamamasından bahsetmektedir. Küresel güçlerin tek hedefinin Müslüman halkları kendi emelleri doğrultusunda yönetmek olduğunu ve İslam âlemiyle gerek psikolojik gerek kültürel gerek de silahlarla ve tanklarla her türlü maddi ve manevi savaşı yapmak için elinden geleni yaptığını anlatmaktadır.

Kitap hacim bakımından küçük olmakla beraber özet olarak Müslümanları ilgilendiren önemli konulara değinmekte, İslam âleminin üzerine çöken sinsi emellerden, dâhili ve hârici düşmanlardan bahsetmekte ve düşmanı farklı boyutlarıyla tanıtarak Müslümanlara şuur verme amacı taşımaktadır. Küresel güçleri ve oyunlarını iyi bilmeyen biz Müslümanlara, İslâm düşmanı olan küresel güçleri özlü bir şekilde tanıtmakta ve İslâm âleminin bireylerinin "Yeni Dünya Düzeni"ndeki konumunun nasıl olması gerektiğine dair ipuçları vermektedir. Özellikle de "Yeni Dünya Düzeni"ne dahil etmiş olduğu siyasal İslâmcılar ve birtakım âlimler en dikkat çeken bölümlerdendir.

Ebü Mus'ab es-Sûri 1980'li yıllardan itibaren gerek Suriye gerek Cezayir gerekse de Afganistan'daki cihada bizzat şahit olup birçok gözlemler yapıp tecrübeler edinmiş ve vakıayı gözlemleyip derinlemesine analiz edebilmiş bir şahsiyettir.

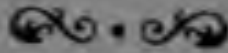
Onu farklı kılan en büyük özelliği analiz yeteneğidir. İslam tarihine, geçmişten günümüze kurulan İslam devletlerinin sorunlarına iyi derecede hakim olması, Batılı güçlerin sinsi emellerinin farkında olması ve analizci yaklaşımı onu küresel cihad hareketinde önemli bir yere koymaktadır. Ebü Mus'ab es-Sûri analizci bir kimliğe sahip olduğundan dolayı gerektiğinde cihâdi akımları ve onların hatalarını da eleştirmekten çekinmez. Küresel cihâdi hareketlerin daima en iyi seviyeye gelmesi için çabalamış, sorunlara odaklanmış ve bu bağlamda da birçok kitap kaleme almıştır. Yazdığı kitapların hepsi cihad ile ilgilidir. Bu yüzden kendisi Batılılar tarafından küresel cihad hareketinin teorisyeni olarak bilinmektedir.

Bu kitapta da bir yandan "Yeni Dünya Düzeni" hakkında özet bilgiler verilirken bir yandan da kitap aracılığıyla Ebü Mus'ab es-Sûri'nin düşüncelerinin bir nebze tanınması imkanı sağlanmaktadır.

Kitabı tercüme ederken yer yer konuşma üslubunda olmasından ve konudan konuya atlanılmasından dolayı bazı zorluklar yaşadım. Bu bağlamda kitabın akıcı olması için çok önem arz etmeyen ve konu bütünlüğünü bozan bazı ara bölümleri akışı bozduğu için tercüme etmedim. Kitapta yer yer bir ders olma hasebiyle zaruri olarak mevcut olan konuşma üslubuna sahip birçok bölümü de yazı diline uygun biçimde aktararak tercüme etmeye çalıştım. Kapalı kalan yerlerin daha iyi anlaşılabilmesi için sayfanın altına bazı notlar ekledim. Kitaptaki dipnotların bir kısmı eserin Arapçasını yayınlayanlar tarafından, bir kısmı ise tarafımızdan yazılmıştır. Kendi dipnotlarımızın sonun "Mütercimin notu" ifadesi yer almaktadır.

Son olarak Allah (celle ve cille)'den bu kitabı okuyan kimselere faydalı kılmasını temenni ederim. Gayret bizden, başarı Allah'tandır. Övgüler alemlerin rabbi olan Allah'a aittir.

Necib Maruf
Ramazan 1441 / Mayıs 2020
İstanbul

BİRİNCİ BÖLÜM:
YENİ DÜNYA DÜZENİ

Giriş

Hamd âlemlerin Rabbine, salât-ü selâm Efendimiz Muhammed'e, âline ve ashâbına olsun.

İkinci Dünya Savaşı'nın arkasından gelen dönem içerisinde dünya düzeni bütünüyle iki güç ve kutup arasındaki dengeye dayanır oldu. Bunlar Amerika ve Sovyetler Birliği kutuplarıdır. Bu durum sömürülmüş ve zayıf bırakılmış devletlere, bu zıtlığın içinde hareket etmelerini ve bir taraf seçmelerini gerektiren bir alan bıraktı. Daha sonra Allah (*azze ve celle*) bu iki kutuptan birinin (Sovyetler Birliği) çökmesini ve sadece bir kutbun var olmasını diledi. Bu olağanüstü durum Amerika'yı diğerleriyle olan rekabetinde onlardan korkmaz bir hale soktu.

Biz şu an en genel anlamıyla dünyada üç kutbun olduğu bir hâlin önünde bulunmaktayız: Birisi tüm dünyaya egemen olan, kibirli ve böbürlenmiş bir yapıya sahip olan, dünyada bütün kuvvet vasıtalarına sahip küresel Haçlı-Yahudi kutbudur (Amerika ve İsrail). Bu Haçlı-Yahudi kutbuna alternatif oluşturacak diğer önemli iki kutup ise; İslâm kutbu (İslâm medeniyeti) ve buna bağlı olarak ortaya çıkması beklenen İslâm devletidir. Diğerisi ise Güneydoğu Asya kutbudur ki bunlar Çin ve Japonya'dır. Batılıların yaptığı stratejik araştırma ve çalışmalar, Batılıların bu iki kutuptan hayli korktuğunu ortaya koymaktadır. (Beklenen İslâm devleti kutbu ve Çin-Japonya kutbu). Özellikle de bir milyar iki yüz milyon nüfusa sahip olan Çin, ikiyüz elli milyon nüfuslu Japonya ve buna ek olarak Japonya'nın ulaşmış olduğu teknoloji Batı'yı hayli korkutmaktadır. Bu yüzden bu kutup, Batı kutbu için (Amerika ve Avrupa) güçlü ve sağlam bir rakip olarak kabul edilmektedir.

Bununla beraber yine Batılıların ortaya koymuş olduğu araştırmalardan ortaya çıkan veriler Batılıların bu iki rakip kutupla (İslâm ve Doğu Asya) rekabette iki farklı yol seçmiş olduklarını gösteriyor. İslâm kutbu için silahla savaşmayı seçtiler, diğeri (Japon-Çin) için ise orta yollu ılımlı çözümleri ve (kendi medeniyetleri ile) onları kuşatmayı seçtiler. Bunun delili ise Japonya artık (eskisi gibi Batı'ya kapalılığını bırakarak) Batı medeniyetinden bazı şeyleri kabul etmeye/kabullenmeye başladı. Nihayetinde zaman geçtikçe bu medeniyetle olan kültür alışverişinin uygun ve zararı olmayan bir durum olduğunu gördüler. Kaldı ki Japon medeniyeti ilk başta çabucak fark edilecek bir tehlikeye sahip olmayan bir medeniyettir. Ancak "İslâm kutbunu temsil eden" Müslümanlar için olacak olanların örneği ise Afganistan ve Filistin'deki gibi çok daha şiddetlidir.

Batılı insanlar Çin, Japonya gibi Doğu Asya medeniyetleri ile herhangi bir savaş haline girilmesi olasılığına karşılık ve İslâmî tehlikeleri gidermek için (bu medeniyetlerle) belirli bir bağ oluşturup sonra bu bağ işler bir hale getirmek için kendilerine ait bir tasavvur ortaya koydular. (Onların dünya hakimiyetini ele geçirmemeleri için sahte bağlar).

Bu savaşta birbiriyle savaşan iki taraf vardır. İslâm bir taraf, yeni küresel düzen ise bir taraf. Her ne kadar bu konuda konuşmak tehlikeli ve endişe verici olsa da ben tüm açıklığıyla konuşmak istiyorum. Çok defa bu dersi yapmamaya karar verdim. Ancak (Müslüman zihinler için çok mühim gördüğümünden dolayı) bu konu hakkında bu dersi yapmayı istedim. Aynı zamanda ne kadar zor olsa da bu emaneti yerine getirmeyi gerekli gördüm. Yaptığım araştırmalar ve yıllar süren gözlemlerim sonucu Müslümanlar ve yeni küresel düzen arasında meydana gelecek olan çatışmanın kanısına varmış bulunmaktayım. Küfür güçlerinin bir taraf, İslâm güçlerinin de bir taraf olduğu bir çatışma. Bazısı bu denklemin tam sağında bulunmakta ve bazısı da tam solunda bulunmaktadır.

Yeni Dünya Düzeni'nin Kutupları

Daha önce size ayrıntılı şekilde belirttiğim üzere "Yeni Dünya Düzeni" yedi kutuptan oluşmaktadır:

Birinci kutup: Siyonist İsrail devletinin içinde olduğu küresel (çaptaki) Yahudiler.

İkinci kutup: Amerika ve Batı'nın (Avrupa'nın) temsil ettiği uluslararası Haçlılar.

Üçüncü kutup: Müslüman ülkelerde, Yeni Dünya Düzeni'yle uyumlu hareket eden mürted yönetimler.

Dördüncü kutup: Laikler

Laiklerin görevi hükümetler yıkıldıktan sonra veya herhangi bir yeni hükümet kurulması aşamasında (herhangi bir İslâmi uyanışın ve İslâmi devletin gelmemesine yönelik) tedbir cinsinden verilen rolleri yerine getirmeleridir. Şöyle ki şayet bir hükümet düşerse (Cezayir'de olduğu gibi) orada hemen laik kesimler belirir. Şu anda İslâm ülkelerinde halihazırda mevcut hükümetler ve laik kesimler daima vardır. Örneğin Suudi Arabistan'da şu an yönetim kral ailesi tarafından yürütülmekte ve bu hükümet küfür düzenini temsil etmektedir. Eğer bu hükümet düşerse orada Müslümanların hükümete gireceği ve hakimiyeti ele alacağı bir boşluğa izin verilir mi? Asla verilmez, aksine Batı'da eğitim görmüş ve orada yetişmiş, Amerika ve Batı ile sıcak ilişkileri olan laiklerden oluşan modernist olarak adlandırılan bir akım (hükümet düştükten sonra) hemen hazırlıkları yapar. Bu her İslâm ülkesinde böyledir. İslâmi bir devletin vücuda gelmesini engelleyenler bu laik modernist akımlardır. Bu laik modernist akımlar yeni küresel düzende doğrudan etki eden bir parça olmasa da yeni küresel düzenin dolaylı ve önemli bir parçasıdır. Şöyle ki kâfir hükümet sistemleri düştüklerinde orada yönetime geçebilecek birden fazla seçenek olur (ancak laikler olanca güçleriyle, tuzaklarıyla, aldatmalarla, halkın gözünü şeriat ile korkutma(!) propagandalarıyla ve baskılarıyla ülkede herhangi bir

İslâmi gücün iktidara gelmesine engel olurlar.) Bu yüzden bu laik akımlar da "Yeni Dünya Düzeni"nin bir parçasıdır.

Beşinci kutup: İslâm dinine kini olan kâfir gruplar.

Bunlar kendilerini İslâm'a nispet eden gruplar arasında en şerh olanlarıdır. Şiiler ve onların devleti İran, Bahailer, Kadıyaniler, Dürziler ve Nusayriler gibi. Bu gruplar Batı için (Müslüman ülkelerde iktidarda olmaya aday) mevcut seçeneklerden birisidir. Bu grupların Müslümanlara hakim olmasının en açık örneklerinden birisi Şam topraklarıdır. Öyle ki Şam toprakları artık bu grupların bir barınağı haline gelmiştir. Yönetici olan gruplara örnek vermek gerekirse; sayıları Sünnilerden çokça az olan Aleviler, Suriye'de 15 milyonluk Sünni nüfusa yöneticilik yapmaktadır. Keza Lübnan'da da bir milyondan fazla Sünni, bir milyon Şii, bir milyon Hristiyan vardır. Ancak güç ve kuvvet Dürziler ve Şiilerdedir.

İran ve Şii Hakimiyetinin Genişlemesi

Günümüz dünyasında şimdiki vaziyete şöyle bir göz geçiren kimse, İran'ın elinde olan olanaklardan ve Batı'nın İran'ın genişlemesi adına İran'ın lehine yapmakta olduğu göz yummalardan korkar hale gelir. Çünkü İran hızlı bir şekilde genişlemektedir. Son dönemde İran bütün Müslüman Sovyet cumhuriyetlerinde (Özbekistan, Türkmenistan, Kazakistan vesaire) merkezler açmıştır. Lübnan'daki İran nüfuzu da çok açıktır. Bir ara İran Dışişleri Bakanı'nın Lübnan ve Suriye'deki Nusayri grupların kuvvetlerini çekmesini uygun bulmalarına rağmen Devrim Muhafızları'nın Lübnan'dan kuvvetlerini çekmeyi reddettiğini duyduk ve bu da Devrim Muhafızları'nın etkisinin delilidir. Şu an Lübnan'da binlerce İran Devrim Muhafızı var. Aynı şekilde en az üç bin Devrim Muhafızı Şam şehrine yakın karargahlarda vardır. Hatta kendilerine baskı yapılsa da Nusayrilere yardım etmektedir. Esed ailesi Suriye'de meydana gelen cihad girişimleri aracılığıyla Nusayri rejime karşı muhtemel tehlike oluştuğu

zaman iktidara geldiler ve günümüze kadar da kaldılar. Nusayri-ler artık Şiilerin bir koludur ve şu an Şiiler ile Nusayriler arasında bir ittifak vardır.

İran genişlemeye devam etti ve Sudan'a da girdi. Orada tahminen 500 ila 5000 arasında Devrim Muhafızı vardır. Sudan hükümetine ülkenin güneyinde yaşayan isyancı hareketler ile olan savaşında yardım etmek için Sudan'ın güneyine girdiler ve Sudan hükümetine 17 milyon dolar peşin para yardımı yaptılar. İran Sudan'daki İslâmî hareketlere yardım için 700 milyon dolar para yardımı sağladı ve bu sayede Sudan'da genişledi ve Afrika'ya yerleşti, orada mescidler ve Şiiliği yaymak için merkezler açtılar.

Amerika bilindiği üzere sadece bir kutup istiyor ve İslâm'ın bir devlet olarak mevcut olmasını istemiyor. Ancak garip olan, bütün bunların (İran'ın genişleme amaçlı yaptığı faaliyetler) Batı tarafından medyada bir yaygarası yapılmadan sessizce geçip gitmesidir.

İran Irak'ta da aynı şekilde yayılmaya ve nüfuzunu yaymaya çaballıyor. Yıkılmakla tehdit edilen Saddam'ın rejimine alternatif olarak büyük ayetullahlardan birinin (Muhammed Bakır el-Hakim) yöneteceği Yüce İslâm Meclisi ve yalnız Şiilerle kısıtlanmayacak bir meclis teklifi önerdiler. Bu mecliste Sünniler ve Kürtler de olacak dediler. Bütün Irak'ın temsil edildiğini söylemek istiyorlar. Bu ise ilk bakışta makul gözüken ancak sinsice ve İran lehine olacak bir seçenektir. İran ayrıca Irak ihtilalini Şam'dan takip edebilmek için Suriye'de de ofisler açtı.

İran'ın aynı şekilde Pakistan'ın güneyinde de silahlı kuvvetleri vardır. Çünkü Pakistan'da güçlü bir Şii nüfuzu ve silahlı milisleri bulunmaktadır.

Afganistan'a gelince; Şiiler oraya Taliban'ı bitirmek için resmi bir sıfatla girdiler ve herkesin ortak itirafıyla Afganistan hükümetinin bir parçası oldular. Bunu gören bir kişi bu insanların yakın bir zamanda hükümete de dahil olacaklarını anlaması

gerekmektedir. İran'ın nüfusu yaklaşık 45 milyondur ve bu nüfusun en azından 35 milyonu Şii'dir. İran'ın yayılma çabalarıyla birlikte dahil olmuş olduğu Sovyet cumhuriyet ülkelerindeki (Özbekistan, Türkmenistan vesaire) Şii kitle ise 48 milyonluk toplam Müslüman nüfustan en az 17 milyondur. Irak'ın nüfusu ise istatistiklere göre en az 15 milyondur. Bu nüfus genel olarak Şii olarak vasıflandırılabilir çünkü Irak'ta Sünniler olmakla beraber onların büyük çoğunluğunu laik Kürtlerin ve Baasçıların içinde olduğu dinsiz bir hayat yaşayanlar oluşturmaktadır. Diğerlerine ise zaten temas etmeye gerek yoktur.

Suriye'ye gelince; Şiiler gerçekten bizzat orayı yönetenler olarak kabul edilir. Şöyle ki normalde Nusayriler Şiilerin aşırı ve sapmış olan gulat bir fırkasıdır. Şii âlim Musa Sadr¹, zorla alıko-

1 Aslen Lübnanlı bir aileye mensup Sadr, 1928 yılında İran'ın Kum kentinde doğdu. Kum'da ve Irak'ın Necef kentinde aldığı dini eğitimin yanı sıra Tahran'da hukuk okudu.

1959'da Lübnan'a dönen Sadr, almış olduğu eğitim, Şii dünyasının önde gelen isimleri ile olan akrabalığı ve karakteri nedeniyle Lübnan'daki Şiiler arasında ön plana çıkmaya başladı. Sadr bir imam olmasına rağmen kendini dini alanda değil politik ve sosyal alanda ön plana çıkardı.

Sadr'ın Lübnan'daki Şii toplumu üzerindeki hakimiyeti, 1969'da kurulmasına öncülük ettiği ve ilk önemli Şii örgütlenmesi olan "Yüksek Şii İslam Konseyi"nin başına geçmesiyle belirginleşti. 1974 yılında Hristiyan bir din adamı ile beraber, tüm dinsel ve mezhepsel gruplara açık olan ve eşitlik talebi temelinde örgütlenen "Mahrumlar Hareketi"ni (Hareketü'l-Mahrûmin) kurdu. Sadr, Lübnan'da 1975'te iç savaşın patlak vermesiyle Şiilerin bir milis gücü olarak Emel Hareketi'ni (Lübnan Direniş Tugayı) kurdu.

Emel Hareketi, Lübnan iç savaşının önemli aktörlerinden biri haline gelmesi ve daha sonra Lübnan siyasetinde de etkisini artırması nedeniyle, hareketin kurucusu Sadr, tüm Ortadoğu'daki en etkili Şii liderlerden biri oldu. Sadr'ın kurmuş olduğu Emel Hareketi, 1980'li yıllarda Hizbullah örgütünün ortaya çıkmasına yol açtı.

Arap dünyasındaki liderler ile sık sık bir araya gelen Sadr, iki yardımcısı ile Libya lideri Kaddafi ile görüşmek için 25 Ağustos 1978 günü Lübnan'dan ayrılır.

Sadr olayını inceleyen bazı araştırmacılar, Şii liderin İran şahına karşı mücadele eden Humeyni'ye destek vermesini istemek üzere Kaddafi ile görüşmeye gittiğini iddia ediyor. Musa Sadr, Lübnan'ın Libya Maslahatgüzarı Nizar Ferhad ile Ramazan ayı olması nedeniyle 30 Ağustos akşamı iftar yemeği yer. Bu yemekte, 1 Eylül'de Kaddafi ile bir araya geleceklerini söyler ve Libya'dan sonra Fransa'ya gitmek için Ferhad'dan vize ayarlamasını talep eder.

nulmadan önce Nusayrilerle Suriye'de bir görüşme yapmıştı ve bu görüşmenin öyküsü Şeyh Abdullah Garib'in "Ve Mecûsiler Geri Döndü" kitabında anlatılmaktadır. Kitapta Nusayriler ve Şiiler arasında cereyan eden ittifaklar, görüşmeler ve ortaya çıkan netice anlatılmaktadır. İran kaynaklı resmi Şii merciler bu görüşmeden sonra Nusayrilerin gerçekte Karmatilere ve Haşhaşilere nispet edilmelerine rağmen Ali ibn Ebi Tâlib (radiyallahu anhu)'ya nispet edilen, bütünüyle ve ayrıntılarıyla resmi bir Şii mezhep olduğunu söylediler ve onu Suriye'deki emelleri için resmi bir Şii mezhebi kabul ettiler. Ne yazık ki Nusayrilerin Suriye'de büyük bir kuvvetleri vardır. Yine Nusayriler Suriye'de akide bağlarının, şehid olma (kendi deyimlerine göre), inançları uğruna fedakarlık yapma, intihar eylemi gerçekleştirme hususlarında irade ve kuvvetlerinin olduğunu ispat etmişlerdir.

İran'ın bir devleti ve petrolü vardır. Onlar Karaçi'den Beyrut'a Sovyetler Birliği bölgelerinden Afrika'ya kadar yayılan bir imparatorluk için çabalamaktadırlar. Bu gerçekleşmese bile en azından bütün bu devletlere hükmetmek ve bu devletlerin kaderine kendi elleriyle sahip olmak istiyorlar. Bütün bunların hepsi yeni küresel düzenin bu olacaklara aldırmaazlığı arasında gerçekleşecektir. Öyleyse bunlara çabalayan İran ve Nusayriler de Müslümanların çepeçevre kuşatmayı isteyen bu yeni küresel düzenin bir parçasıdır. Onlar Ehl-i Sünnet Müslümanlarını ve onlardan da özellikle silahlı cihad yapan örgütleri kuşatmak istemektedirler.

Yeni Dünya Düzeni'nin Altıncı Kutbu: Münafık Âlimler

Burada iki taraf vardır. Değerlendirmesine dair ihtilaf edebiliriz. Ben o iki tarafı Yeni Dünya Düzeni'nin bir parçası olarak kabul ediyorum. İlk taraf, münafık İslâm âlimleri ki ben onların

31 Ağustos'ta Sadr'ların kaldığı otele giden Ferhad, ekibin resmi bir araçla otele ayrıldığı bilgisini alır. Bu bilgi, Sadr ve iki arkadaşı hakkındaki son somut bilgidir. O günden sonra Sadr ve iki arkadaşından hiçbir haber alınmaz. (Mütercimnin notu)

2 Abdullah Garib mustear adıyla yazılan bu kitap daha sonra ortaya çıkmıştır ki asıl yazarı Muhammed Surûr Zeynelabidin'dir.

Yeni Dünya Düzeni'nin bir parçası olduklarına inanıyorum ve onları yaptıkları işlerden dolayı onlar hakkında verilen hükümlere aldırmaksızın münafık alimler olarak isimlendiriyorum. Bu alimler şeriatı, Yeni Dünya Düzeni'nde esas temeli temsil eden mürted laik düzenlerin üzerine sadece bir kılıf olarak geçiriyorlar ve o mürted düzenlere karşı çıkan gerçek Müslümanlardan da şeriatı çekmeye çalışıyorlar. Yani ortada ne uygulanan bir şeriat oluyor ne de bunun farkında olan, buna karşı çıkan bilinçli bir halk kesimi oluyor. Onların (İslâmi hareketlerin) çalışmaları da onlar hakkında verilen hükme aldırmaksızın benim nazarımda ikiyüzlülüktür. Onlar bunu dinden dönerek mi yoksa cehaletle mi ya da bir te'ville veya bir zorlama ile mi yaptılar bu mesele ayrıdır. Ancak onlar da Yeni Dünya Düzeni'nin bir parçası ve çatışma denkleminin İslâm'a düşman tarafındadırlar. İkinci taraf ise demokrasi düzeninin bir parçası olan partici İslâmi hareketlerdir.

Yeni Dünya Düzeni'nin Yedinci Kutbu: Demokratik Nizâmı Kabul Eden İslâmi Hareketler

Demokrasi Amerika'nın ve Yeni Dünya Düzeninin siyasi misyonunun temsilciliğini yapan bir düzendir. Eski Amerikan başkanı Richard Nixon kitabında şöyle demektedir:

“Bizim dünyaya yönelik iki misyonumuz vardır; İktisadi bir birlik ki bu kapitalizmdir. Bu ekonomik sistemi Çin'e ve tüm dünyaya dayatmayı istiyoruz. Diğer misyonumuz ise siyasi bir vizyondur. O da demokrasi düzenidir.”

Demokrasi düzeni yüzde yüz Batı'nın bir ürünüdür. Demokrasi beş bin yıl önce Yunan medeniyeti ile beraber başladı, daha sonra Rumlara ve sonra da Bizans İmparatorluğu'na geçti. Bunun arkasından Orta Çağ döneminde kilisenin ve destekçileri imparatorlukların içinde olduğu diktatörlük ve despotluk yeniden ortaya çıktı. Sonrasında Fransız İhtilali gerçekleşti ve demokrasi düzeni geri gelmiş oldu ve Avrupa Batı medeniyetinin liderliğini elinde tuttu ve Amerika'ya geçene kadar demokrasi

medeniyeti olarak kaldı. Bunun arkasından ise Amerika Batı medeniyetinin bayraktarlığını üstlendi. Onların medeniyet misyonu da demokrasi düzenidir. Demokrasi düzeni adaletle şahitlik etmemiz gerekirse istikrar ve sorunları çözme noktasında insanlığın icat ettiği en iyi sistemdir. Ancak bize göre ise yeryüzünün şiddetli krizler ve yozlaşmalar üreten başarısız sistemi olarak kalacaktır. Şunu da es geçmemek gerekir ki demokrasi sistemini monarşik, baskıcı ve buna benzer sistemlerle karşılaştırdığımızda demokrasinin bu sistemler arasında devamlılık olarak kesinlikle en iyisi olduğunu söyleyebiliriz.³

Demokratik Düzeni Kabul Eden İslâmi Hareketler Hakkında

Demokrasi sistemini kabul eden İslâmi hareketler meclise veya bakanlıklara girmeleriyle tağut kılığına bürünmüşlerdir. Çünkü Allah'ın indirdiğinin dışında gerçekleşen yasama alanına ortak olmuşlardır. Onlar, meclise girişlerinin bu sistemi reddetmek için olduğunu iddia etseler bile, bu yapılan şey bu küfür sisteminin bir parçası olmaktadır.

Seyyid Kutub şöyle demektedir:

“Meclise bu sistemi reddetmek için giren, kararlar almaya ve yöneticiler atamaya ortak olan, ayrıca onlarla beraber oturmakla onlara bir meşrutiyet kazandıran kişi Allah'a ve Rasûlü'ne savaş açmıştır. Allah Teâlâ şöyle der: *'Oysa Allah size Kitap'ta (Kur'an'da), Allah'ın âyetlerinin inkar edildiğini ve onlarla alay edildiğini işittiğiniz zaman, başka bir söze geçmedikleri müddetçe, onlarla oturmayın, aksi halde siz de onlar gibi olursunuz, diye hüküm indirmiştir.'* (Nisa, 140) Onlar ise onlarla oturmakta ısrar ediyorlar. Hatta kendilerine, dinin herkesçe bilinen apaçık kaidele-ri hakkında tartışmada bile bir hak veriyorlar. Allah, *'kadınlar erkekler gibi değildir'* (Âl-i İmran, 36) diyor, onlar ise kadın ve erkek arasında fark yoktur diyorlar.

3 Şeyh Ebû Mus'ab burada demokrasinin işleyişi, düzeni ve devamlılığı bakımından, mevcut baskıcı sistemlere kıyasla daha iyi bir sistem olması yönüne temas etmektedir. (Mütercimnin notu)

Allah 'hiç Müslümanları günahkarlarla eşit tutar mıyız?' (Kalem, 35) diyor, onlar ise 'evet tutarız, Komünist ile Baasçı, laik ile Müslüman arasında hiçbir fark yoktur. Hepsi beraber oturabilirler' diyorlar."

Demokrasi sistemini ve Amerika'nın misyonunu kabul edenler ve demokratik düzenin içine girenler hakkındaki hüküm ayrı bir yana, bunlar şüphesiz Yeni Dünya Düzeni'nin bir parçasıdır. Burada fıkhi konulara girmek, meclise girip demokrasi düzeyine katılan İslamcılarının delillerini, bu sisteme dahil olmalarına gerekçe gösterdikleri te'villerini tekrarlamak istemiyorum. Yine bu kişiler mürted midir yoksa özürlü sayılırlar mı, bunlar ayrı bir mevzudur.

Ancak şu bir gerçek ki onlar böyle yapmakla tağutun grubuna dahil oldular ve tağutun lehine iki şeyi gerçekleştirmişlerdir. İlk olarak tağuta meşruluk kazandırdılar. İkinci olarak ise mücahidlerin yollarını kapadılar. Önceleri cihada karşı isteği ve arzusu olup can atan insanların birçoğunun arzusu şimdilerde parlamentoya katılmak ve cihad mefhumunu darmadağın etmektir.

Demokratik sisteme giren bâtıl ehlinin birtakım yetkileri sayesinde bir şeyler elde etmesi onların hak üzere olduklarına bir delil değildir.

Bu gibi insanlar Sudan'da olduğu gibi hükümetteki yetkilerinden dolayı bazı (İslâm adına yararı olan) şeyler elde edebilirler. Bu demokratik İslâmi hareketler ülkede kontrolü ele alsalar ve seçimlerde başarılar kazanıp tek başına iktidar olsalar ve demokratik sisteme dayanan, bin yıl süren İslâmî(!) bir hükümet kursalar bile daima bu menhecin Allah (azze ve celle)'nin hakkında apaçık bir kanıt indirmediği (batıl) bir menhec olduğunu söyleyeceğim.

Geçmiş zamanlarda yaşamış olduğum bir anım vardır ve o anımı daima hatırlarım. Böyle bir konu, ben ve "Öncü Savaşçı"

örgütünün ⁴ liderlerinden olan Adnan Ukla ⁵ kardeş arasında tartışma konusu olmuştu. Ben İhvân-ı Müslimin'in askeri teşkilatında çalışıyor olduğum zamanlar ona şöyle dedim: "Kardeşim, neden Öncü Savaşçı hareketindeki askerlerde olduğu gibi sizin ve İhvân-ı Müslimin'in askeri teşkilatı arasında bir koordinasyon sağlamıyorsunuz?" Bana "neden?" diye sordu. Ben de şöyle dedim: "İçinde olduğumuz bütün bu çabalar birbiriyle anlaşmazlığa düşüp çekişmesin. Çünkü biz askeri bir operasyonu gerçekleştirmek için sahaya ineceğiz." Bana şöyle cevap verdi: "Ben bu çekişmeden korkmuyorum. Çünkü siz asla savaş sahasına inmeyecek ve orada savaşta olmayacaksınız" dedi. Ona "neden?" diye sordum, şöyle dedi: "Çünkü Allah (azze ve celle) ayetinde şöyle buyurdu: *"Allah fesatçıların yaptığı işleri geçerli kılmaz."* (Yunus, 81) Ben yakinen inanıyorum ki siz askeri çalışmalarda olmayacaksınız. Dolayısıyla sizinle bir koordine içine girmeye lüzum yok!"

Şeyh Adnan Ukla İle Bir Görüşme

İnsanların hepsi İhvân-ı Müslimin cihad için Hama'ya iniyor diyorlardı. O ise (Adnan Ukla) İhvân-ı Müslimin'den kimsenin cihad sahasına, savaşa inmeyeceklerini Allah'a yemin ederek ıkrar ediyordu. Ben ise o böyle dediğinde şaşırıyordum. Bana bir gün şöyle dedi: "Ben Suriye cihadı meydana gelmeden önce İhvân'ın içerisinde on iki sene bulundum ve kesinlikle biliyorum ki onlar cihad etmeyecek, savaşmayacak ve savaşa girmeyecekler." Çünkü o bunu derken inandığı temel bir kaideye dayanmıştı: *"Allah fesatçıların yaptıkları çalışmaları doğruya götürmez."* (Yunus, 81) Ben de aradan uzun zaman geçse de artık onun gibi

4 Savaşçı Öncüler Örgütü Suriye'nin Hama şehrinde 1970'li yıllarda kurulmuş ve mevcut Hafız Esed yönetimine karşı silahlı mücadeleye girişip başarısızlıkla sonuçlanan ayaklanmalar yapmış silahlı bir örgüttür. Aralarında birçok ihtilafın olmasına rağmen İhvân-ı Müslimin teşkilatının Suriye kolunun askeri kanadı olarak kabul ediliyordu ancak 1981 yılında İhvân-ı Müslimin'den tamamen ayrılıp bağımsız bir hareket olmuştur. (Mütercimnin notu)

5 Savaşçı Öncüler Hareketi'nin lideri ö.(1982), 1982 yılında Suriye hükümetine karşı Hama ayaklanmasında kilit roller oynamış, harekete bizzat katılıp şehid olmuş bir hareket önderidir. (Mütercimnin notu)

düşünüyorum ve aynı şekilde şimdi de bu partici İslâmi cemaatler seçimlerde başarı kazansalar da beni ilgilendirmez. Çünkü biz bu kelâm üzere yetiştik.

Örnek olarak İslâmcı siyasetçiler Sudan'da iktidar oldular. Eğer onlarda bir hayır olsaydı (hükümete geçmeleriyle beraber) hallerini düzeltip Allah'a rücu ederler ve şeriatı tathik ederlerdi. Ancak Allah (azze ve celle)'nin bu apaçık "*Allah fesatçıların işlerini düzgün sonuçlara ulaşmasını dilemez*" kelâmı kanun terazisinde şaşmaz bir yasa olarak daima kalacaktır.

Bir diğer nokta: Demokrasiyle bir şeyler elde etmeye dayanan batıl yol bize öğretti ki bu şeyler görüntüden öteye gidemeyen, İslâmi sanılan birtakım hareketlilikler ve canlanmalardır. Çünkü kâfir olan Şiilerden Ubeydiler -Şia'nın İmamiyye koluna göre de böyledir- Mısır'da 200 sene hilafet devleti kurdular. Peki bu durum Şia mezhebinin hak bir mezhep olduğuna delalet eder mi? Aynı şekilde Hasan Turabi'nin⁶ devleti 200 sene iktidar olsa yine de İslâmi olmayan bir devlet olarak kalacaktır. Onlarda kişisel hasletleri ve İslâmi düşüncelerinden dolayı çokça hayırlar olabilir. Ben şu an onları değerlendirme veya onlarla diyalog kurulum, onlara bir fırsat daha verelim veya onlar hakkında bir hüküm karara bağlayalım mevzusunda değilim. Ancak bu insanlar yani demokrasiyi kabul edip demokratik sisteme katılan İslâmi hareketler şüphe yok ki Yeni Dünya Düzeni'nin bir parçasıdır- lar.

Yeni Dünya Düzeni'nin Kutuplarına Dair Bir Açıklama ve Özet

Yeni Dünya Düzeni'nin kutuplarını özetlemeyi istediğimizde şöyle dememiz mümkündür;

İlk olarak Yeni Dünya Düzeni her şeyi idare eden ve yöneten Yahudi güçlerinden oluşmaktadır ve bu gücün liderliğini İsrail ve Siyonist devlet başkanları yapmaktadır. Ben bu derse

⁶ Hasan Turabi, Sudan'lı İslamcı düşünür, devlet adamı ve İslami Hareket lideri

hazırlanırken bazı örnekler verebilmek için "*Siyonist Liderlerin Protokolleri*" kitabına başvurdum ve subhanallah dedim. Bu kitapta yazılan her şey Birinci Dünya Savaşı'ndan beridir harfiyen uygulanıyor. Günümüzde bütün meydana gelen ve uygulanan her şey Siyonist liderlerin planlamalarından biridir. Siyonist devlet başkanları gittikleri batıl yol uğruna Hristiyan medeniyetini merkez edindiler. Yeni Dünya Düzeni'nin ikinci parçasını Amerika ve Avrupa oluşturmaktadır. Yahudiler bu yeni düzende planlayıcılarıdır, bizimle doğrudan karşılaşmama yolunu seçmişlerdir ve adeta şöyle demektedirler: "Onlarla bu şekilde dolaylı olarak karşı karşıya geliyoruz doğrudan değil." "Bir tehlike ortaya çıkması durumunda Körfez Savaşı'nda Irak'ta yaptığımız gibi bu tehlikeyi yok edebileceğimiz vurucu bir askeri kuvvet oluşturulmasına gayret ediyoruz." Ki Irak'ta askeri üsleri ele geçirip oralara askeri uçak gemilerini yerleştirmişlerdi.⁷ Batı güçlerinin İslâm topraklarına dağılım haritasını inceleyen bir kişi bizim değindiğimiz şu durumları da muhakkak fark eder. Özellikle de Amerika ve Britanya güçlerinin dağılımını. Çünkü birçok dağılım vardır ve hatta Latin Amerika ülkeleri bile resmi bir şekilde bu bölgelere dahil olmaktadır ta ki dünyayı idare eden medeniyetin tamamen Hristiyanlık medeniyeti olduğu intibası verilsin.

Bu üç devlet Amerika, İngiltere ve Fransa ve sonrasında geçtiğimiz hafta NATO ittifakına katılmayı talep eden Rusya ve İtalya bu ittifaktaki temel güçlerdir. Almanya'da da bu dağılıma katılma noktasında bir istek vardır ancak bu sayılan devletler temel güçlerdir.

Yahudiler, Haçlılar ve mürted devlet başkanlarının İslâm beldeşi olduğu halde İslâmi hükümlerle yönetilmeyen herhangi bir

7 (Körfez Savaşı'nda Irak orduları Kuveyt'i ve Suudi Arabistan'ın bazı sınır bölgelerini işgal edince Irak'ın hem petrol kaynaklarını tamamen ele geçirecek büyük bir güç olmasından hem de Irak'ın İsrail'e karşı muhtemel saldırılar düzenlemesinden korkulduğu için Irak'a karşı İsrail'in emri ve Amerika'nın varutmesiyle bir hareket düzenlenmiştir. Dolayısıyla İsrail Irak ile doğrudan değil bilakis emri altında olan Amerika'yı kullanarak bu savaşın tarafı olmuştur.)

hükümet düştüğünde hazır olan alternatifleri, laikler, İslâm'a karşı kini olan, her şeyi Kum şehrinden idare eden ve başını Şia'nın çektiği gruplar ve bunlara ilaveten Nusayriler, Kadıyaniler, Bahailer, İsmaililer, Dürziler ve benzerleri gibi taifelerdir. Musibetlerin de en musibeti, bütün bu oyunları idare eden devlet başkanları bunları Yahudilerin yerine yapmaktadırlar ve bize karşı meşru(!) iki emre dayanarak bizim çocuklarımızla ve bizim evlatlarımızla savaşmaktadırlar. O iki şey şudur:

- Bu hükümetlere meşruluk veren ve bu mürted hükümetlerle savaşılmasını engelleyen ulemâ.

- Şeriatımızı bizim elimizden alan ve insanların akıllarıyla oynayan İslâmi partici hareketler.

Onlar bu konuda insanlara şöyle dediler: İslâm parlamento yoluyla gerçekleşecek ve mecliste İslâm hükmedecek. Cihadın ise tamamı ölüm, afet, kovuşturma, soruşturma ve takibata alınmadır(!) ve böylece taviz verme çalışmaları başlamıştır.

Turabi bir gün bir konuşmasında şöyle demişti: "Benim stratejim en ideal yoldur."

Hiç olmazsa şunu demesi mümkün olabilirdi; benim bir maslahatım var ve ben buna zorunluym. Ama o ise bunu demedi ve benim stratejim asıl olandır, maslahata binaen yapılan bir şey değildir dedi.

Abdüllatif Arabiyat adlı şahıs Ürdün meclisinde krala uzun konuşmasında şöyle demiştir:

"Efendimiz Kral Hüseyin, biz söylediğiniz her sözde ve başından beri durduğunuz her konumda sizin ile beraberiz. Siz Haşimi olduğunuzu, asil olduğunuzu, Arap olduğunuzu ispat ettiniz."

Bu adam böyle konuşuyor çünkü kendisini tam bir korumaya almak için her şeyini küfür sistemine feda ediyor. Yine krala şöyle demiştir: "Ben baştan sona her zaman sizinleyim kralım."

Bu sebeple İhvân üyeleri bütün bakanlıklardan kovuldukları zaman Abdüllatif Arabiyyat meclis başkanlığını sürdürdü ve o hala bu makamdadır.

Bu insanlar şer'i taksimata girmeksizin küfür taifesine dahil olmaktadırlar. Ayrıca onlar yaşamaya yani Allah'ın indirdiklerinin dışındaki şeylerle hüküm vermeye de ortak olmaktadırlar. Daha da net bir örnek verelim. Şu an bu parlamentonun Adalet Bakanı olan kişi İhvân-ı Müslimin'in genel müfettişinin oğludur ve şimdilerde bu kişi adalet bakanlığı yapmaktadır ve tek görevi Allah'ın indirdiklerinin dışında hükmetmektir. Adalet Bakanlığı olarak isimlendirdikleri küfür ve zulüm bakanlığını İhvân-ı Müslimin'in genel başkanının oğluna verdiler.

Bu konudaki sözler çokça uzar. Ben daha önceki konferanslarda partici İslâmi hareketler yüzünden meydana gelen bu belayı çokça kez detaylı bir şekilde açıkladım. Özet olarak şunu söylemek istiyorum, biz şu an bir imtihanda ve gaflet içindeyiz ve uyanışta da değiliz. Bu hal gerçekten çok kötü. Afganistan'da görmüş olduğunuz şu sonuç, yani insanların bize şunu demeleri: "Neden (sizin gibi düşünmeyen ama İslâm'a sair yöntemlerle hizmet etmeye çalışan) insanlar hakkında şüphe duyuyorsunuz ve onlara bir fırsat vermiyorsunuz.?" Dikkat edin, İslâmi hareketler halkı ne hale getirdi ve insanlar artık böyle şeyler söyler oldular. Bir şeyler yapmada geç kalan bizlere de dikkat edin. Bizde ise hala bir şeyi ıslah edecek bir kudret yok. İşte bu Yeni Dünya Düzeni'dir ve bu Yeni Dünya Düzeni'nin denkleminin taraflarıdır. Her tarafın kendine ait bir rolü vardır.

Sizden biri bana "sen âlimleri, partici İslâmi hareketleri tekfir ediyorsun" diyebilir. Ben kimseyi rastgele tekfir etmiyorum. Tekfirin kaideleri Ehl-i Sünnet ve'l Cemaat'e göre bellidir ve bu konuyla alakalı yeteri kadar kitap ve araştırma yayınlanmıştır. Bu sapmış âlimlerin yaptıkları işler ve yine bu partici İslâmi hareketlerin yaptıkları amellerden olan meclise ve bakanlıklara girmek bir küfür amelidir ve kimse bu konuda, yani bu işin küfür olmaması konusunda bir tartışmaya giremez. Bu tam olarak

tağutun bunyesine ve tağutun egemenliğine girmektir. Ancak bu küfür ameli bu işi yapan insanları teker teker zorunlu olarak kafir yapacak değildir. Söz gelimi ben Bin Baz'ın kâfir olduğuna inanmıyorum ve buna kani olan biri değilim. Eğer buna kani olsaydım bunu açıkça söylerdim. Ancak bu yaptıkları amellerin bir küfür ameli olduğunu söylüyorum. İhvân-ı Müslimin teşkilatında olanlar için de Ehl-i Sünnet açısından muteber olan tekfire mani engelleri vardır. Cehalet özü, ikrah özü, hatalı te'vil veya yanıltma özü gibi. Ben halihazırda bu kişilerin kâfir olduklarına hükmetmiyorum ancak şunu da açıkça söylüyorum, küfür ameli küfrü destekler ve onları küfrün taifesine sokar. Ve biz şu an şüphesiz onlarla bir mücadele halindeyiz. Sizlere soruyorum. Biz eğer gün gelir de bu küfür sistemleriyle hak uğruna savaşa girdiğimizde onların (sapkın âlimlerin) bize karşı tavırları ne olacak biliyor musunuz? Bizi azgın hariciler olarak isimlendirecekler. Tağutun yöneticileri de aynı şekilde davranacaklar ve bize harabe (otoriteye karşı koyan isyankarlara uygulanan, el ve kolun çaprazlama kesilmesi) haddinin uygulanmasına hükmedecekler.

Muhammed Abduh ve Muhammed Sürur İle Olan Görüşmenin Hikayesi ve Muhammed Sürur'un Cemaatinin Menheci

Öyleyse onlar (sapkın alimler ve partici İslâmcılar) Yeni Dünya Düzeni'nin bir parçasıdır. Hatta bu Selefî menhece olarak bilinen kimseleri bile kapsamaktadır. Buna örnek olarak Muhammed Sürur cemaatini söyledim ve birçok insan bundan dolayı bana kızdı. Dün bana bir kişi Sürur'un cemaatinin Mısır'da ve diğer yerlerdeki cihad cemaatine savaş ilan ettiğini haber vermek için geldi. Onun şöyle dediğini haber verdiler: Polisler ve istihbarat ile savaşılmaya çağırılan bu kişiler haricidirler. Dikkat edin kardeşlerim, onlar hakkında aceleci, radikal veya eli kanlı insanlar demiyor, aksine hemen haricilerdir yaftasını vuruyor!

Peşaver'deki meşhur kardeşlerden biri yaklaşık bir sene önce ensardan birinin evinde bir konuşma yapmıştı ve şöyle demişti: "Hariciler üç çeşittir. Birincisi, bütün insanları tekfir edenler; ikincisi, yöneticileri ve onların destekçilerini tekfir edenler; üçüncüsü, sadece yöneticileri tekfir edenler."

Yani onun bu sözüne göre İhvân-ı Müslimin'in bile yarısı ve Cezayir'deki İslami Selamet Cephesi ile cihadi hareketlerin hepsi haricidir. Yine bir çok âlim, Muhammed bin Abdülvehhab haricilerdir (!)

Ben Hollanda'da iken Şeyh Muhammed Sürur⁸ ve Muhammed Abduh ile bir gün oturmuştum. Muhammed Sürur aramızda laf dalaşı yapar oldu, ben onu terk edip Muhammed Abduh ile oturdum. Kendisi sakın bir kişilikti. Yatsı namazı sonrasında gece üçe kadar oturduk. Bana olan son sözü şuydu: "Benden Hemmam Said'i tekfir etmemi mi istiyorsun?" Hemmam Said İhvân-ı Müslimin'den olup meclisin üyelerinden biriydi. Ona "Hayır, senden bunu istemiyorum." dedim. Ancak, "O küfür taifesindendir." dedim. O da, "Küfür taifesinden, yani kâfir" diye karşılık verdi. Ona "Hayır, onun küfür taifesinden olduğunu söylüyorum, kâfirdir demiyorum" dedim. "Ama ikinci bir adım onu tekfir etmendir" dedi. Dedim ki: "Eğer küfür gerektiren bir iş yaparsa tabii ki tekfir ederim." "Senin ve haricilerin arasında sadece bir adım kalmış" dedi. Kim onunla olan bu konuşmama inanmazsa Muhammed Sürur'un çıkarmış olduğu "*Sünne*" adlı dergisinin bir önceki sayılarına baksın. Ben o dergiden

8 Muhammed Sürur Suriye'nin güneybatısında yer alan Tesil köyünde dünyaya geldi. Suudi Arabistan'a yerleşinceye kadar şer'i ilim talebini sürdürdü. El Kasım bölgesindeki Bureyde şehrinde bir okulda müderris oldu. Daha sonra Kuveyt'e geçen Şeyh Sürur, İngiltere'ye gitmeden önce birkaç sene Kuveyt'te yaşadı. Batı'da İslami davet çalışmalarını yürüten en önemli merkezlerden biri İslami Forum merkezini kurdu. İslami Forum merkezinde meşhur *el Bejan* dergisini yayınladı. Ardından Nebevi Sunnet Çalışmaları adında yeni bir merkez kurdu ve söz konusu merkezde *es-Sünne* dergisini çıkarttı. Muhammed Sürur eski bir Suriye Müslüman Kardeşler üyesiydi. Daha sonra Süruriyye olarak bilinen Müslüman Kardeşler'in örgütsel yöntemleri ve siyasi dünya görüşünü Selefilik'in teolojisi ile birleştirmeye çalışmıştır.

geçmiş konferanslarımda çokça okudum. Aynı şekilde o dergide Şeyh Sürur da bahis konusu olmuştur.

Uluslararası Koordinasyonun Cihad Üzerindeki Etkisi

Kardeşlerim, önceleri mücahidlerin Mısır'da cihad eylemleri yapmaları ve bunu yaparken kendi hükümetleri hariç hiçbir şeyi hesaba katmaya ihtiyaç duymamaları mümkündü. Sizler inşallah yetişkin, akli başında, olgun ve İslâm'ın zirvesine ulaşmış adamlarsınız. Sizden hiç kimsenin kesinlikle umutsuzluğa düşmesini beklemiyorum ancak bilmeniz gerekir ki önceleri bizden biri savaşmayı istediği zaman (sadece) ülkesinin istihbaratı ile karşı karşıya oluyordu. Ancak şimdi ise tamamıyla bir küresel ittifak ile karşı karşıya oluyor. Tunus hükümetinin dediği gibi, "Biz Suriye ve Mısır'ın cihadçılara karşı darbelerindeki tecrübelerinden istifade ediyoruz." Çünkü kardeşlerim, günümüzde artık bir küresel ittifak var. Sırasıyla ilk olarak yerel güvenlik ve bölgesel güvenlik koordinasyonu, sonrasında Arap alemindeki istihbarat ve koordinasyon, daha sonra bütün İslâm alemi arasında ve nihayet uluslararası istihbarat ve Interpol vardır.

Sizden her biriniz burada ikamet çıkardı ve hepinizin şu ihtimalin olabileceğini bilmesi gerekir. Ki bu da isimlerinizin, Pakistan hükümetinden Interpol aracılığıyla Amerikan Büyükelçiliği'ne gitmiş olmasıdır. Sonra da her isim kendi ülkesine paylaştırılarak gönderilebilir. İşte bu da Yeni Dünya Düzeni'dir. Mücahidleri yok etme amaçlı güvenlik koordinasyon çalışması... Kıscası bütün bunlar denklemin taraflarıdır. Yahudiler, Haçlılar, mürted yöneticiler, İslâm muhalifi laikler ve İslâm'a kini olan gruplar.

Sapkın Âlimlerin İslâm'a Olan Darbeleri

Hafız Esed Suriye'de dört defa seçildi ve kendisi yüzde 99.14 ile çıkan tek adaydı. Ben onu seçenlerin yaklaşık yüzde 86'sının kimler olduğunu az çok tahmin ediyorum ancak sonuç böyle çıktı. Fakat onu seçimlerde temize çıkaran kimdi? Onu o zamanlar televizyona çıkıp konuşmalar yapan Said Ramazan el-Bûti temize çıkardı. Bir keresinde şöyle demişti: "Biz Allah'a hamd olsun demokratik bir devlette yaşıyoruz ve bir referanduma hazırlanmayı ve başkanı seçmeyi istiyoruz. Kim bu referanduma katılırsa bu iyi bir şeydir. Kim de katılmayı istemezse bu konuda bir zorlama yoktur. Biz şu an yeni bir dönemdeyiz, mahkumlar serbest bırakılacak ve işin doğrusu on bin mahkum serbest bırakılmış durumda. Ve aynı şekilde ekonomide de bir açılım olacak ve devletimiz kapital serbest ekonomili bir devlet haline gelecektir." (Bu tarz konuşmalarıyla halkı ekonomi ile kandırmak istemiş ve yönetimin değirmenine su taşımıştır).

Ancak unuttuğu bir şey var ki Şam ehli İslâm'dan önce olan yaz ve kış seferlerinden bu yana hep tüccar olagelmıştır. Hatta partici İslâmi hareketler ve cihadi hareketler bile ticaretle meşguldürler ve kendilerinde ticari akıl vardır. Bu sebeple ticaretle kandırması boş konuşmaktan öteye gitmemektir.

Bu adamın (Bûti) ne yazık ki Suriye'de büyük bir ağırlığı vardır. Onun gibi olan münafık âlimler, bu hakkı gizleyen tavırlarıyla Suriye'de yönetimde olan zalim düşmana karşı bir tek kurşun atılmasına bile fırsat verdimyip bunu engellemeye çalışırlar.

Tekrar ediyorum, Yeni Dünya Düzeni'nin bu denklemi, çarpışan iki taraf arasında gelecek olan savaşın bir görüntüsüdür. Belirttiğim altı tane unsuruyla beraber Yeni Dünya Düzeni'nin arkasında henüz netleşmemiş, zayıf bir halde olan cihadi hareketler vardır. Birinci tarafın elinde tüm olanaklar, füzeler, teknoloji, geniş ve büyük kuvvetler, gelişmiş bombalar var. Biz ise...

Sapkın İslâm Alimleri ve Siyasal İslâmcılarla Olan Savaşımız Delil Getirme ve Davet İledir, Kılıçlar ve Mızraklarla Değildir

Burada önemli bir meseleye dair bir uyarı yapmak istiyorum. Sızden biriniz şöyle diyebilir: "Biz madem Yeni Dünya Düzeni ile bir savaş halindeyiz, öyleyse savaş Allah'ın dediği şekilde olmalı. *Kafirlerle karşılaştığınızda boyunlarınızı vurun.*" (Muhammed, 4)"

Ancak size şunu demek istiyorum. Evet bu söz haklı bir sözdür ve Yahudiler, Haçlılar, mürted olan devlet başkanları ve onların destekçileri hakkında uygundur. Kim onlardan bir taifeyle İbn Teymiyye'nin fetvasına dayanarak savaşırsa bu sabit olan bir şeydir. Aynı şekilde laik partiler ve bütün kâfirlerle de böyle. Tıpkı İbn Teymiyye'nin Allah'ın ve Rasûlü'nün dinine düşman olan savaşehlinin aleyhine takdir edilmiş öldürme fetvası gibi. Bütün bunların hepsiyle savaşımız kılıç ile. Bununla beraber şöyle bir soru sorabiliriz: Tağutu dost edinen âlimleri ve parlamento-yı giren İslâmî hareketlerden olan kişileri öldürmenin ve onlarla savaşmanın hükmü nedir? Benim bu konuda düşüncem şöyledir, bu hüküm yani onlarla silahla savaşmak ve öldürmek şu an asla caiz değildir. Bu konudaki şüphelerin tamamıyla izale edildiği bir açıklığın olmaması sebebiyle doğru da değildir. Esas olan şudur: Kim tağutun safında duruyorsa onunla onun bir parçasıymış gibi savaşılır. Ancak esas olanla birlikte her hüküm katı bir şekilde uygulanacak diyemeyiz. Bu meselede asıl hükümün geçici olarak nesh olduğu bazı fesada yol açan zararlar vardır. Esas hukum bazen mubah olur veya o hüküm geçici olarak neshedilir ve uygulanması haram haline gelir."

4. **Mutercimin notu:** Kur'an'da ve sunnette tethedilen toprakların mucahidlere dağıtılması hükmü varken Hz. Ömer'in bu arazileri mucahidlere vermemesi, bunun *sırtı* olduğu takdirde çokça toprağa sahip olan feodal bir sınıfın ortaya çıkması ve bundan endişe ederek bu hükmün ortaya çıkması muhtemel bir zarardan dolayı uygulanmaması buna örnek verilebilir.

Yahudiler, Haçlılar, İslâm düşmanı mürted yöneticiler ve İslâm'a tuzak kuran azınlık kâfirler ile olan savaşımız şüphe yok ki kılıç ile olur. Allah (*uzze ve celle*)'nin dediği gibi: “*Kâfirlerle karşılaşmanızda boyunlarınızı vurun*”. Ancak âlimlere gelince ki özellikle de onların bu yüce konumda olmalarından ve hak üzere anlayış eksikliğinden dolayı cahil olduklarından şüphe duyduğumuz âlimlere karşı yüzleşmemiz kılıç ile olmaz. Bu aynı şekilde haddi aşan, geniş te'viller yapan demokratik İslâmî hareketler için de böyledir. Çünkü şu zamanda Müslümanlar arasında savaşın ve kan akıtmanın kapısı bir açıldığında bu işte sonucunu sadece Allah'ın bileceği kadar birçok zararlar meydana gelir. Bu yüzden şu an ben bu insanlarla savaşılması ve kanlarının dökülmesi görüşünde değilim.

Bu mesele artık daha da açık bir duruma kavuşmaya doğru gitmektedir. Bizim Yeni Dünya Düzeni'nin asıl tarafları ile olan savaşımız, umuyorum ki karışıklık dönemini ortadan kaldıracak. Ve Müslümanlar ile Yahudiler ve Hristiyanlar arasında patlak verecek olan savaş aracılığıyla da, kendilerine yeni dünyanın vizyonunu hala belirmemiş olan, kendilerine âlim denilen birçok kişi bizim safımızı tutacak şekilde bir tavır takınacaktır. Birçok Müslüman ve hatta içerisinde geçmişte hatalı yolda olan birçok âlim ve parlamenter sisteme giren birçok İslâmcı ve onları destekleyenler de aynı şekilde bu konumda bulunacaklar. Umuyoruz ve zannediyoruz ki bu savaşlar aracılığıyla ortaya çıkacak olan açıklıkla (Yeni Dünya Düzeni savaşları) her defasında demokrasi yolunu benimseyip kaybeden (demokrasiyle bir şey elde edemeyen İslâmcılar) kişiler bu apaçık iki tarafın (Haçlılar-Müslümanlar) savaşa girmesiyle, cihad eden Müslümanların safına geçecekler ya da en azından siyasetten el etek çekip bu bâtıl yolu terk edeceklerdir.

Daha fazla açıklığın ortaya çıkması ve meydana gelecek savaşlar ile birlikte bir sınıf daima var olacaktır ki bu sınıf partici İslâmcılar olarak nitelenenlerin saflarında bulunanlarda çok daha kötüdür. Bunlar tağutun tarafını tutacaklar ve İslâm'ın karşısında duracaklardır (İslâm düşmanı olan İslâm'a ne

hayatlarında ne de hedeflerinde hiçbir pay vermeyen laikler). Bu savaşlarda bunların tuttukları konum dolayısıyla hükümleri açıktır. Bunlar bizim küfür gruplarıyla olan kılıçla savaşma kısmına girerler. Çünkü onlar küfür grubu içerisindeyler. Ancak bu savaş durumu henüz iyice açığa çıkmış değildir. Bu açıklık ortaya çıkana kadar bizim ile bu işi gerçekleştirmemiz arasında daha birçok aşama vardır.

Açıkçası bunları dedikten sonra aranızdan şöyle diyen birinin olmasını istemem: "Ebü Mus'ab küfür ittifakına dahil olan bu laiklerin öldürülmesi ve onlarla savaşılması gerektiğini söylüyor!" Hayır kardeşler, mesele bu kadar basit bir mesele değildir. Bu işte birçok tafsilatlı hükümler vardır ve birçok şeyin fesada uğraması vardır. Bu yüzden onlarla savaş olayı hemen olacak bir olay değildir.

Özet

Yeni Dünya Düzeni'ni bu derste sizler için detaylandırmayı istedim ve bu da konferansın ana konusuydu. Çünkü birçoğumuz şu an günümüzde Yeni Dünya Düzeni'nin sadece Amerika olduğunu düşünmektedir. Bazı kardeşler "Yeni Dünya Düzeni sadece Amerika ve Yahudilerdir, başka yoktur." deyip bitirirler. Bazıları da bunun içerisine en fazla devlet başkanlarını katmaktadır. Bunların hepsi Yeni Dünya Düzeni içerisindeyler.

Ben sadece pek çok Müslüman kardeş tarafından düşmanın sistemi olarak kabul edilmeyen gizli kalmış açılara dikkatleri çekmek istedim ve bu eksik kalmış olan Yeni Dünya Düzeni veya yeni Haçlı hamleleri vakiasına eklemeler yaptım. Yeni dünya düzeninin unsurları olan Amerika, Yahudiler ve mürted devlet başkanlarına ilave olarak şunları da ekledim;

100 • **Mütercimnin notu:** Seyh Ebü Mus'ab'ın burada hitap ettiği mucahitler, Seyh Ebü Mus'ab'ın yaptığı dersin içeriğinden de anlaşıldığı üzere, ülkelerinden Afganistan'a Allahın emri için sirt cihad etmek için gelen ancak bilgi anlamında küresel güçleri iyi tanımayan, bilgi eksiklikleri olan, cihadı düşünceyi oluşum sürecini, cihadı hareketleri iyi derecede bilmeyen arap ve islamiyet dışı kişilerdir.

- Yönetimde olan, İslâm'a muhalif laik partiler

- İslâm'a karşı tuzaklar kuran kâfir azınlıklar (Nusayriler, Kadıyaniler, Dürziler vesaire) ki ben kimsenin onlar hakkında benimle bir ihtilafa düşeceğini sanmıyorum.

- Cehalet veya ilim üzere bir sebepten ötürü veya başka bir sebeple yöneticileri dost edinen İslâm âlimlerini de ekledim ki bunlar da düşman tarafın bir parçasıdırlar.

- Ve aynı şekilde meclise giren ve tağutun bir parçası olan İslâmi hareketler ki bunlar da düşman safından bir parçadırlar.

İKİNCİ BÖLÜM:
YENİ DÜNYA DÜZENİ
İLE İLGİLİ BELGELER
HAKKINDA BİR OKUMA

Amerika'nın Stratejisi Üzerine Okuma

Elime geçen haftalık bir derginin 26. sayısında, siyasi ve dokümanal bazı yazılar geçmekte ve dergide "*Haçlıların Yeni Dünya Düzeni'ndeki sömürü ve azgınlıklarına ışık tutma*" adlı bir bölüm bulunmaktadır. Ayrıca Amerikan araştırma merkezlerinden birinden de Yeni Dünya Düzeni'nin planlarının olduğu İngilizce bir rapor yayınlandı. Sudan'daki araştırma merkezlerinden biri bu rapor hakkında inceleme yaptı ve onu tercüme ederek yayınladılar. Size bundan bazı alıntılar okuyacağım.

İktisadi Planlamalar

Rapor iki unsur içermektedir, Batı'nın siyasi ve ekonomik planlarının unsurları. Rapor ekonomik tasavvur hakkında şunları yazmaktadır:

1) Petrol ticaretinin ve fiyatlarının koalisyon hükümetleri tarafından kontrol altına alınması.

2) Üretici ülkeler tarafından petrolün çıkartılmasını, ondan yararlanılmasını ve üretim oranını kontrol altına almak.

3) Arap devletleri ile ticari ilişkilerde yeni ekonomik siyasi konjüktür koymak. Bazı devletlerde ek projeler uygulamak. Mısır'a ve Suriye'ye küresel ittifaka katılmaları karşılığında ekonomik yardımlar sunmak. Arap ülkelerinin hepsinde ortak projeler gerçekleştirmek, bankalar ve yatırım alanları açmak. (Batı böylece Yeni Dünya Düzeni hedeflerini gerçekleştirmek için tam ve kapsamlı ekonomik tasavvurlar yerleştirdi.)

Siyasi Planlamalar

Sonra siyasi ve ekonomik konuya geçiliyor ve rapor şöyle diyor: Arap devletlerinden ortak bir güç/kuvvet oluşmalı özellikle de Körfez Arap Ülkeleri İş Birliği Konseyi ülkeleri, Mısır, Suriye ve buna ek olarak Tunus, Fas, Pakistan, İran. İşin doğrusu onlar bölgeyi, bolgenin evlatlarıyla ve mallarıyla işgal etmek için bir planlama yapmışlardır. Bu tasavvur titiz bir Amerikan tasavvurudur. Tabi bu bağlamda bilindiği üzere kendisinde hükümetindeki istikrara dair gücün kuvvetin olduğunu ispat etmiş bazı hükümetler vardır. Hafız Esed hükümeti buna örnek olarak verilebilir ancak buna rağmen onun hükümetinin büyük derecede düşürülme imkanı da vardır. Ve Yeni Dünya Düzeni tarafından desteklenen başka hükümetler de vardır. Hüsnü Mübarek hükümeti gibi ki bu adam küresel güçler tarafından desteklenmesine rağmen hafız Esed kadar sağlam bir güç elde edememiştir ve bunun hükümetinin düşmesi de muhtemeldir.

Rapor şu bilgilerden bahsederek tamamlanmaktadır: Ayriyeten krallık sistemi kesinlikle alimler ve şeyhler tarafından desteklenmeli ve şeriattan bazı şeylerin ve had cezalarının uygulanmasıyla süslü gösterilmelidir. Ancak küresel güçler için bunlar uygulandı, hayata geçirildi ve bu aşama tamamlanmış oldu. Şimdi ise bu aşama bitti ve artık şu anki aşama alimlere ve şeyhlere olan güveni yok etmek, had cezalarının tatbik edilmesini durdurmaktır. Bu noktada buna dair tek bir çözüm vardır o da krallık yönetiminini kaldırma ve demokrasi sistemini ikame etmektir/yerleştirmektir."

Onlar Körfez ülkelerinin yöneticilerinin tamamını değiştirecekler. Rapor sonra şu çok garip meseleye parmak basıyor ve şöyle deniyor:

"İslam caddelerini müstehcen meselelerle meşgul etmek," Rapor kadının özgürleştirilmesi hakkında da örnekler vermek-
tedir. Raporda şöyle denmektedir: "Müslümanları önemsizce ve
basit şeylerle, aşk peşinde koşmak gibi şeylerle meşgul etmemiz
gerekiyor."

Hatta geçtiğimiz günlerde Peşaver'de mücahidler arasında
çok eşlilik bir tartışma konusu oldu ve aklıma rapordaki "fıkhi
anlaşmazlıklarla Müslümanların zihinlerini meşgul edeceğiz"
maddesi geldi. Bizler bir İslâm devletinde olmadığımız için bu
meseleleri hararetli biçimde tartışmaya asla lüzum yoktur.

Tağutun Yöneticilerini Dost Edinen Münafık Âlimler Hakkında Birkaç Not

Önünüzde olan bu dosyanın hepsi benim derlemiş olduğum
muteber alimlerin sözleridir. Hakkında konuşacağım bu konu
esas olarak bağımsız bir ders konusunun başlığı olmaya muhtaç
bir konudur. Ben bu konudaki araştırmamı İbn Kesir ve Seyyid
Kutub'un tefsirlerinden bazı ayetlerin tefsirlerine bakarak ta-
mamladım ve hatta bu iki tefsirden bazı alıntılar yaparak bir bö-
lüm oluşturdum. Size ilk olarak onları okumayacağım. Öncelik-
le Allah'tan başkasını dost/yandaş edinen alimler hakkında Al-
lah'ın kitabından bazı deliller göstermek istiyorum.

*"Hani Allah, kendilerine kitap verilenlerden, "Bu kitabı (bütün
hükümleriyle) insanlığa bildirecek, onu asla gizlemeyeceksiniz!
(Özellikle de, geleceği müjdelenen Son Elçi geldiğinde, ona mutlaka
iman edeceksiniz!)" diye söz almıştı. Ama onlar, (antlaşmayı hiçe
sayarak) onu kaldırıp arkalarına atıverdiler ve Allah'a verdikleri
söz; (servet, makam, şan, şöret gibi) basit menfaatlerle değiştirdi-
ler. Ne kötü bir alışveriş yapıyorlar!" (Âl-i İmran, 187)*

*"(Ey peygamber) kendisine ayetlerimiz hakkında ilim ve vukuf
sahibi olma lütfunda bulunduğumuz zatın hikayesini de anlat o
kâfirlere! Zira o zat onca ilim ve vukufuna rağmen ayetlerimizle
tüm bağlarını koparmış, bu yüzden şeytanın elinde oyuncak olmuş*

ve nihayet büsbütün azıp yoldan çıkmıştı. Biz dileseydik onu ayetlerimiz vesilesiyle yüksek bir mertebeye eriştirirdik. Ne var ki o dünyaya maliküm etti kendini, arzu ve isteklerine boyun eğdi. Onun durumu kışkırtsan da kendi haline bıraksan da dilini sarkıtıp soluyan köpeğe benzer. Ayetlerimize yalan diyen kimselerin durumu işte böyledir. Kendi kendilerine zulmederek âyetlerimizi yalanlayan bir toplum, ne kötü bir örnektir.” (Araf, 175-177)

“Tevrattaki emir ve yasaklara uymakla yükümlü kılınan fakat bu yükümlülüklerini yerine getirmeyen kimseler (yahudi alimler) sırtında ciltler dolusu kitap taşıyan eşek gibidirler. Allah'ın ayetlerine yalan diyen kimselerin durumu gerçekten içler acısıdır. Allah zalimler/kâfirler guruhunu doğru yola ulaştırmaz.” (Cuma, 5) ¹¹

Bu ayetler hakkında selefin sözlerini bilmeyi istediğimden dolayı sizlere bazı tefsirlerden topladığım bir seçki hazırladım. Ancak size onların hepsini okumayacağım. Fakat buna rağmen sizlere rivayet tefsiri olarak bilinen İbn Kesir'den ve bizim için öncü olan ve ayetlerde kapalı kalan yönleri ustalıkla açıklayan edebi tefsir kıvamındaki Seyyid Kutub'un tefsirinden küçük bir bölüm nakledeceğim. ¹²

İbn Kesir, “Tevrattaki emir ve yasaklara uymakla yükümlü kılınan fakat bu yükümlülüklerini yerine getirmeyen kimseler (Yahudi alimler) sırtında ciltler dolusu kitap taşıyan eşek gibidirler” ayeti hakkında şöyle demektedir;

“Allah (azze ve celle) burada kendilerine amel etmeleri için Tevrat'ın yükümlülüğü verilen sonra da onunla amel etmeyen Yahudileri kötöleyerek onların misalininin ciltler dolusu kitap taşıyan eşekler gibi olduğunu söylemektedir. Yani öyle bir eşek ki kitapları sırtına almış fakat o kitapların içinde ne olduğunu

11 Tefsir otoriteleri bu ayette bahsi geçen ve kendisinden ilim/vahiy verilen diye söz edilen kişinin geçmiş dönemlerde yaşamış Bel'am bin Baïra adlı Yahudi bir alim olduğunu söylemişlerdir.

12 **Mütercim'in notu** Seyh Ebu Müslab, Seyyid Kutub'dan alıntı yapacağını söylemiş ancak sadece İbn Kesir ve İbn Teymiyye'den alıntı yapmıştır. Bunun sebebi de ses kayıtlarında meydana gelen bir aksaklıktır.

bilmiyor, sadece onları bir ağırlık olarak taşıyor ve o kitapların kendisiyle ne gibi bir alakası olduğunu da bilmiyor. Aynı şekilde kendilerine verilen kitabı lafzen ezberleyip manalarını hakkıyla kavramayan ve amel etmeyen aksine ona batıl teviller getirip tahrif eden hatta değiştiren yahudilerin yaptıkları da eşekler gibi kitabı sadece taşımaktan ibarettir. Ancak Yahudilerin durumu eşeklerin durumundan çok daha kötü bir haldir. Çünkü eşekler bir şeyi anlayacak canlılar değildirler ancak Yahudilerin buna kudretleri pekala vardır ancak bunu kullanmıyorlar.”

Yine İbn Kesir bu amelin İslam ümmetinden bir kişide olduğu zaman Allah'ın Yahudi alimleri için vermiş olduğu eşek misalinin böyle davranan müslüman alimler için de aynen geçerli olduğunu söylemiştir.

Sonra da Bel'am Bin Baura'nın kıssasının anlatıldığı meşhur ayetin tefsirine geçmektedir. Ancak bunların hepsini burada okumayacağım.

Şeyhülislâm İbn Teymiyye de *Fetâvî* kitabının içinde yer alan cihad fıkhi bölümünde şunları demektedir:

“İlme ulaşmış olanların ümmet ile dertlenmeleri, onların dinlerini muhafaza etmeleri ve dinde olanları açıkça tebliğ etmeleri gerekmektedir. Eğer onlar dinlerini tebliğ etmezlerse ve Allah'ın ayetlerini muhafaza etme görevlerini kaybederlerse bu İslam ümmetinin bireyleri için en fena zulümlerden biri olur. İşte bu yüzden Allah *(uzze ve celle)* şöyle buyurmuştur: “İndirdiğimiz apaçık delilleri ve en doğru yolu gösteren (âyetleri) biz insanlar için kitapta açıkladıktan sonra, onları gizleyenlere, Allah lanet ettiği gibi lanet ediciler de lanet eder.” Şüphe yok ki âlimler Allah *(uzze ve celle)*'nin ayetlerini ve apaçık hükümlerini gizlemelerinin zararı onların hayvanlardan da aşağı seviyede olmalarına sebep olur. Öyle ki onlara lanet eden melekler ile birlikte hayvanlar da lanet eder. İlim sahibi kimselerin dini tebliğ etme vazifelerini hakkıyla yapmamaları mucahidlerin cihadı terk etmeleri gibidir. İkisi de en büyük suçlardandır. Çünkü bunlar yetkili bir devlet

memurunun ummetin ihtiyaç duyduğu herhangi bir malı onlara ulaştırmadan terk etmesi gibi değildir. Alimin tebliği terk etmesi, cihad etmesi gerekenin de cihadı terk etmesi zekat gibi vacip bir meblağın onu hakeden kişiye ulaştırılmasını terk etmekten çok daha kötüdür. Bu alimlerin sözlerinin kabul edilmesini engelleyecek tarzdaki ortaya koydukları bidatler ile günahlar ve buna rağmen kendi görüşlerine kabul etmeye çağırma, iyiliği emredip kötülükten sakındırmayı engellemeleri İslâm ümmeti ve kendileri için en şiddetli zarar niteliğindedir.”

Bu konuda selef alimlerden gelen sözler çokça uzar. Bu ümmetin alimlerinden istenen, onların bu dinde sapasağlam bir kalkan mesabesinde olmalarıdır. İlerleyen bölümlerde size münafik alimlerden birtakım açıklamalar nakledeceğim ki benim birilerine iftira attığım söylenmesin.

Kimsenin bana bu davet yolunda şöyle demesini istemem; şu filan alimin geçmiş kariyeri şöyle, şu filan davetçinin yaptıkları hayırlı işler şöyle vesaire diye sıralamasın. Bu söz Allah (azze ve cel-)’nin bileceği ve kararını vereceği bir şeydir. Benim böyle bir şeyi, filan şahsın yapmacık biri mi yoksa samimi mi olup olmadığını bilmeye gücüm ve yetkim yoktur. Aynı şekilde bir eziyet ve işkenceye tutuldu mu tutulmadı mı bunu da bilemeyiz. Kulların kalbi Rahman’ın parmakları arasındadır. Çoğu zaman kim gerçek manada cehalet özüyle cahildir kim değildir ayırt edemiyorum ki bu konu zaten benim vazifem değildir ve beni onun geçmişte ne gibi ameller yaptığı ilgilendirmez de. Beni ilgilendiren şeriatla apaçık hükmünü olduğunu gördüğüm işlerdir. Biz şu an tağuti sistemlerin yöneticileriyle, Hristiyanlarla ve Yahudilerle bir savaş halindeyiz. Bir âlim çıkıp da tağutun bizzat kendisi olan bu yöneticilerin Müslüman olduklarını söylerse işte bu tarz bir sözün şeriatla bir hükmü vardır ve beni de bu ilgilendirir.

Biz bu olaylara dair hükmü Selef-i Salih’in fıkından almak istiyoruz ve bu noktada *“Alimler ve Yöneticiler Arasında İslam”* adında çok önemli ve ciddi bir kitap var.¹³

13. Yazarı Abdulaziz el Bedri, Samarra şehrinde Iraklı bir alim. 1960 yılında

Yazar bu kitabında kendi zamanlarındaki yöneticilerle o dönemin selef alimleri arasında meydana gelen olayları bir araya getirmiştir. Bununla beraber tabi ki o dönemlerin yöneticilerinin çoğu halifeler ve Allah'ın indirdikleriyle hükmeden dinde meşru sayılan yöneticilerdi. Ancak buna rağmen bu yöneticiler ve selef alimleri arasında tartışmalar meydana gelmiştir. Ancak tarihin kaydettiği bir çok alim bu anlaşmazlıklarda daima apaçık ve şeffaf bir konumda duruyorlardı. Ahmed bin Hanbel, İzz bin Abdisselam ve diğerleri gibi.

Yakın zamanlarda Şeyh Abdurrahman et-Tahhan'ın *"İnsanların İhtilafta Oldukları Dönemde Seyyidlerin Hidayeti"* ya da buna benzer isimdeki bir ses kaydını dinledim. Bu ses kaydında hadis alimlerinden ve önderlerinden bir rivayet aktarmıştı. Bu alimin ismi Muhammed ibn Eslem El-Horasani'dir. Bu alim Abdullah bin Tahir'in yanına girdiğinde ki bu kişi Haccac kadar zalim, şedid ve acımasız biriydi. Emir ona baktığı halde âlim onun yüzüne bile bakmadı ve emir ona şöyle dedi:

- Sana ne oluyor da gökyüzüne bakıyorsun?

- Neden gökyüzüne bakmayım ki? Semadan ancak iyilikler gelir.

Ayrıca güvenilir kişiler Süfyan es-Sevri'nin de bu tarz bir olay karşısında şöyle dediğini aktarır:

"Sizin yüzünüze bakmak günah olarak yeter."

Düşünün ki bunu dediği kişi Allah'ın indirdikleri ile yöneten meşru bir halifeydi ancak zalim bir adamdı. Ona rağmen bu âlim ona yüz vermiyor ve apaçık bir konumda duruyor. Bu yüzden âlim ona sizin yüzünüze bakmak günahdır diyor.

Bu örnek birçok örnekten sadece bir tanesi. İslam tarihinde tâbiinden bu yana bu tarz âlimleri saysak bitmez. Yakın zamanda Mısır'da Kral Faruk ¹⁴ döneminde Ezher ulemâsından ismini unuttuğum bir âlim vardı. Bir gün mescidde oturuyordu ve Kral Faruk mescide girdi. Âlim o sırada mescidde ayaklarını uzatmış oturuyordu ve sanırsam ayağı ağrıyordu. Kral mescide girdiğinde âlim ne ayağa kalktı ne de oturuşunu düzeltti. Kral Faruk bu durumdan çok rahatsız oldu. Bazı kral yanlısı âlimler krala bu şerefli âlime ceza vermek yerine biraz para göndermesini istediler ve sonrasında onun korkudan nasıl sarayına gireceğini göreceksin dediler. Kral ona biraz para göndertti ve kralın elçisi âlimin yanına vardığında şeyh şöyle dedi:

"Faruk'a geri dön ve ona şunu söyle. Bacağını uzatan kişi elini uzatmıyor (yani parayı almıyor)."

İşte bu gerçek manadaki âlimlerin durumudur.

Biz ise beldelerimizi işgal eden Haçlıları tebrik edecek seviyedeki âlimlerin olduğu bir dönemde yaşıyoruz.

Şeyh Ebu Bekr el-Cezâiri (Allah ona hak ettiğini versin) şöyle diyor: "Amerika'nın Irak'a karşı savaş için gelmesinde hayırlar ve Allah'ın lütfu vardır." Yazıklar olsun.

Günümüzde âlimlerin büyük kısmı Yeni Dünya Düzeni'nin bir parçasıdır. Bende, Suud'daki büyük âlimler heyetinin Cuheyman el-Uteybi ve cemaati hakkında çıkarmış olduğu fetvalar mevcuttur. Burada şu an Cuheyman hatalı mıydı hatalı değil miydi gibi bir konuya ayrıntılı şekilde girmek ve bunu bahis konusu yapmak istemiyorum. Eğer anlatılanlar gerçekleştiyse ve tevatüren nakledildiğine göre Kabe'de savaş yapmayı hac zamanında mübah gördülerse ve bütün bu yaptıklarını hayaller ve rüyalar üzerine bina ettilerse şüphe yok ki onlar büyük hata işlemişlerdir ancak ben şu an bunu değerlendirmiyorum.

14 1.Faruk, 18 Mart 1965, 1936 - 1952 arasında Mısır kralı olarak yönetimde kalmıştır.

Fakat dikkat edin Bin Baz Cuheyman'ın idamına dair hangi fetvayı verdi, işte önemli olan nokta burası. Bin Baz onların bütün yaptıklarını kınayarak şöyle demektedir: "Bunu Hac mevsiminde nasıl yaparlar? Nasıl sırf gördükleri rüyalara binaen bütün bunları işlerler? Bu ülke Allah'ın indirdikleriyle yöneten meşru bir ülkeyken, değerli yöneticiler varken ülkede emniyet ve selamet mevcutken ve biz onlardan bin kat daha hayırlı olduğumuz halde bunu nasıl yaparlar?"

İşte bu olaylar, onlar gerçekten hatalı mıydı değil miydi hiçbir şekilde hakılmaksızın onların aleyhine kullanılan bir olay oldu ve yalan yanlış tanıklıklarla bu hale geldi. O günlerde belki mesele bu kadar açık değildi ancak şu an bir ihtilal (Körfez Savaşı'nda Suudi Arabistan'ın Amerika'dan yardım istemesiyle ülkeye kâfir Amerikan ordularının gelmesi) oldu ve şeyh Bin Baz'ın videolarında ve fetvalarında nasıl bir tavır takındığını açıkça görüldünüz.

Benim elimde, âlimlerin istiane (kâfirlerden askeri yardım isteme) meselesine dair fetvalarının olduğu yüz sayfadan daha fazla bir dosya var. Aralarında Cezayir'den, Mısır'dan Şam'dan gelip ihtilal meclisine katılan âlimlerin sözleri bulunmakta. Bizim bu konuda aramızda sadece Bin Baz ve Arap Yarımadası âlimleriyle sorun yok, (bu tarzdaki) bütün İslâm âlimleriyle sorunumuz var. Bu insanlar Suudi Arabistan davette bulunduğu zaman Mekke Konferansı'nda Körfez Savaşı'na ¹⁵ dair toplandılar. Bu toplantıya 392 âlim katıldı ve gelenlerin sayısı ise 384'tü. 384 İslâm âlimi dünyanın her bölgesinden bu konferansa geldi ve aynı zamanda gazeteciler, yazarlar, şairler, hukukçular ve siyasetçiler de mevcuttu. Ezher şeyhi Tantavi, Ebul Hasan en-Nedvi, Yusuf el-Karadavi, Muhammed Gazzali gibi bağımsız diğer âlimler de bu konferansta vardı. Bu konferansa katılan âlimleri.

15 Körfez Savaşı veya Birinci Körfez Savaşı, kod adı Çöl Fırtınası Harekatı, 2 Ağustos 1990'da Irak'ın Kuveyt'i işgal etmesiyle başlayan krizin sonucunda, ABD öncülüğünde, Birleşik Krallık, Fransa, Suudi Arabistan, Suriye, Mısır'ın da aralarında bulunduğu 37 ülkenin dahil olduğu koalisyon gücünün Irak'a karşı düzenlediği askeri harekat 17 Ocak 1991-28 Şubat 1991.

onlara verilecek olan paralar, hakkı söyleme hususunda kısıtla-
dı. Onlar krallar gibi kırmızı halılarla karşılandılar ve konferan-
s Rolls Royce arabalarla götürüldüler. Hatta dahası mesele tam
ve net bir İslâm topraklarının işgali meselesinden sadece "kâfir-
den yardım isteme meselesine" dönüştürüldü. Dolayısıyla âlim-
ler de yöneticileri razı edecek fetva verebilmek için mücerred
olarak kâfirden yardım alma fikhına bakmaya başladılar.

Öncelikle mesele kesinlikle sadece bir yardım alma meselesi
değildir. Eğer Suudi Arabistan meşru bir şeriat hükümeti olsay-
dı onlar için belki kâfirlerden yardım istemek bazı şartlar dahi-
linde caiz olabilirdi. Onlar, yeryüzünün en alçak İslâm düşmanı
olan Haçlıları, "Allah'ın indirdikleri ile hükmeden devletin Müs-
luman bir imamının (!) çağrısıyla Ehli Kitab'ın (Amerika) azgın
bir isyancı kâfire (Saddam) karşı olan savaşına" dönüştürdüler,
ki Saddam'ı Müslüman kabul etmelerine rağmen. Benim elimde
Bin Baz'ın *Belag* dergisinde yayınlanmış kâfirden yardım iste-
menin haramlığına dair fetvasının bir kopyası var. Aynı şekilde
Suriye raporunda da kâfirden yardım almanın mutlak olarak ha-
ram olduğunu söylemişti. Suriye'deki mücahidler ona İhvân-ı
Muslimin'dekilerin Irak'taki Baasçı kâfirlerden yardım isteme
hakkında sordukları zaman bunun haram olduğunu söylemişti.
Şimdi ise bu meselede bu hükmünü bozdu ve Suud'un Ameri-
ka'dan yardım almasını temize çıkardı ve sonrasında şöyle de-
meye başladı: "Ulul Emr (!) yani hükümet böyle karar vermiş-
tir."

Sonrasında bu mesele sona erdi ve sıra Madrid'de yapılan ba-
nış konferansına geldi. Ben kesin olarak emindim ki Hristiyan
orduların Müslüman ülkelere girmesine ve Müslüman ülkeler-
de yapmış oldukları işgal niteliğindeki girişimlerine onay veren
bu kişiler Filistin'in satılmasına da onay verecekler ve bunu bu
banış konferansı denilen toplantıda yapacaklar. Adım kadar
emindim ki bunlar gerçekleşecek. Bunun ardından Ebu Bekir el-
Cezairi bizim onumuza bir konuşma yapmak için çıktı ve kendi-
si o ara Bin Baz ile oturuyordu ve ondan bu toplantıya katılanlar
için Allah'tan başarı dilemesini istiyordu. Tabi kimi kast ettiğini

açıkça belli etmedi ancak muhtemelen Suudlu delegeyi kastetmişti. Bu konferansa "Hilalli Arap ülkelerinin" hepsi gözlemci sıfatıyla katılmışlardı (Ürdün, Lübnan, Irak, Suriye, Filistin).

Diğer bir mesele de Suudi Arabistan'da bilgi ve fikir amaçlı yayın yapma, broşür dağıtma, kasetler dağıtma daha önce yapılabiliyordu. Ancak şimdi duydum ki hükümet tarafından bu tarz broşürleri ve ses kayıtlarını dağıtıp yayan kimseleri hükümete teslim edenlere büyük ödüller veriliyormuş. Sonunda da hükümet Bin Baz'dan broşür ve kaset yayınlanması ve dağıtımı hakkında bir fetva yayınlamasını istedi. Bin Baz da bu fetvayı vermiş ve bu fetva *Şarkul Evsat*'ta şu şekilde yayınlandı: "Ülkenin güvenliğini tehdit eden broşürlerin ve yayınların yapılmasını yasaklıyoruz. Bu fetva aracılığıyla insanlara dinlerine dönmeleri ve Rablerine itaat etme konusunda nasihat ediyorum. Çünkü biz şeriatla yönetilen bir ülkede bulunuyoruz." Bunun gibi sözlerle bir fetva verdi.

Meselenin özü şu kardeşlerim, kısaca söylemek gerekirse Cuheyman el-Uteybi ve cemaatinin affedilemez hatalar yaptıklarına inandırılarak öldürülmesine fırsat verdik. Sonra yine Müslüman ülkelerin işgaline izin verdik, çünkü mesele tam açık değildi! Konferanslar düzenlendi ve mesele kapandı.

Ancak artık insanlar hakikati yaymak ve bilmek istiyorlar ve yazarlar da artık eskisi gibi boş ve vurdumduymaz insanlar değiller. Selman el-Avde ve diğerleri gibi. Bir yandan bu tarz yazarlar halkı uyandırmak için bir şeyler yazıp çiziyorlar ve onların ses kayıtları halk arasında dolaşıp rağbet görüyor bir yandan da Bin Baz bunları eleştiriye tutuyor. Sonuçta (bu krala bağlı olan tutumları sayesinde) Bin Baz Suudi Arabistan'daki büyük alimler heyeti tarafından kendisine "Alemlerin rabbi olan Allah adına konuşan resmi sözcü" (!) ismi verildi. Çünkü o hiçbir zaman benim görüşüm şu şekilde demez, onu gözlemlediğin zaman açıklamalarında daima şöyle dediğini göreceksin: "Şimdi biz sizlere İslam dininin ve şeriatın görüşünü beyan ediyoruz." Peki sizi kim Allah (*azze ve celle*) adına konuşan resmi sözcü yaptı? "Bu

konuda benim görüşüm şöyledir" desen daha doğru değil mi? Veya başka alimlerin görüşü de şu şekilde ancak bizim tercihimiz böyledir diyebilirsin. Ancak o Allah adına konuşan resmi sözcü!

Ben bu konu hakkında bir yazı derledim ve bu konu hakkında yazdığım makalelere müraacat edeceğim ve orada *Müslümanların Vatikan'ı* başlığı altında bir makale de var.

Değerli Müslüman kardeşlerim! Bu âlimler ve yöneticiler meselesi çok eskiden bir yana süren bir meseledir. Hatta insanlığın varoluşundan ve insanlığın tarih sahnesine çıkışından bu yana var olan bir meseledir. İlk medeniyetlerde bir kabile reisi vardı ve ona işlerinde yardımcı olan bir yardımcısı vardı, bu da kahindi. Kahinlerin vazifesi, kabile reisinin işlerini sihirle ve cinlerle yürütmektir ve böylece kendisine kabile reisi tarafından dini bir vasıf kazandırılır. Daha sonra yine aynı şekilde sihirden ve büyüden yardım alarak yönetim yetkisini eline alan firavunlar ortaya çıktı. Ne zaman ortaya bir mesele çıksa insanlara, "işte sizin için dini ve hakkı iyi bilen sihirbazlar ve kahinler bunlardır" derdi ve halktan bu sihirbazlara daima doğruyu söylediklerine dair şahadet etmelerini isterdi ve onlar da sorunları onların çözeceğine dair şahadette bulunurlardı. Çok sonraları medeniyetler daha da gelişmeye ve kalkınmaya başladı ve Hıristiyanlık dini geldi ve Kayser imparatoru ortaya çıktı. Bu imparatorun yanında daima Papa vardı. Papa'dan izin alınmadan ve o yetki vermeden ne bir kral ne de bir veliaht belirleniyordu. Birkaç yüz yıl sonra papa otoritesi ile zirve dönemlerini yaşayan Almanya imparatorluğunun arası açıldı. Papa da bu sebeple onları dinden afroz etti ve kim Alman imparatorluğuna uyarsa onun ibadetleri kabul olmayacak ve cennete giremeyecek dedi ve böylece insanların çoğu Alman imparatorluğunda çıkan yeni akımlardan uzak durdu. Ve nihayet Alman imparatoru papanın kendisinden razı olması için Vatikan'a geldi ve imparatorluk tekrardan ona teslim edilmiş oldu.

İşte bu dini yetkinin insanların kalplerinde olan önemidir. Son olarak Alemlerin rabbinin ihsanıyla biz Müslümanların dini olan İslâm geldi. Bizde ne bir papa vardır ne de bir Vatikan. Allah bu dinde kulu ile kendisi arasında doğrudan aracısız bir bağ kurdu. Bu dinde bir papaza günah itirafında bulunmaya ve Allah subhanehu ve teala dışında kimsenin senin tevbeni kabul etmesine ihtiyaç duymazsın. Tabi daha sonra bazı Müslümanlar saptılar ve dinde papazlığa ve din adamı sınıfına benzer bir yapı oluşturdular ki bunu yapanlar Şiilerdir! Onların yani Şiilerin yaptıkları bu din adamları (imamlar/velayet) adeta dinde bir ayet, hüccet oldular ve tek yetki sahibi oldular. Bu yüzden onların dini bu cihetten Hristiyanlıkta olduğu gibi bir papazlık dinidir.

Biz Ehl-i Sünnet ve'l Cemaat ise bu beladan kurtulduk. Ancak şimdi ise bu devlet (Suudi Arabistan) Müslümanlar için bir ileri gelen âlimler konsülü gibi bir oluşum oluşturmak istiyor. Milyonların gözü kulağı bu ilmi heyette. Yüzlerce kitap basılıyor ve insanların kalbinde artık yavaş yavaş başında Bin Baz olan bu heyetin Müslümanlar için bir en büyük mercii olduğu hususunu sağlamlaştırıyorlar. Bin Baz alemlerin rabbi olan Allah'ın onlar için neyi murad ettiğini ve doğrunun ne olduğunu belirliyor (!). *Şarkul Evsat* gazetesinin yayınlamış olduğu broşür ve ses kayıtlarının yasaklanmasına dair bir fetva dikkatimi çekti. Bu gazete daha önce Bin Baz'ı İslâm dininin yeryüzündeki en büyük mercisi olarak nitelendirmişti. Bu açıklamalarla şeytan bizleri papazlık sınıfına benzer olan bu duruma alıştırmak istiyor. Çünkü bu tarz açıklamalar defalarca tekrar etti ve insanların akılları adeta "Bin Baz dedi ki", "Âlimler Heyeti dedi ki" şeklindeki açıklamaları duymaya programlandı. İslâm dinine dair bir konuda diğer âlimler de böyle düşünüyor mu, ortada bir ihtilaf var mı veya şer'i deliller mevcut mu değil mi hiç bir şekilde araştırılmadan sorgulanmadan konu bu alimin (Bin Baz) ve heyetinin verdiği hükümyle kapanıyor.

İşte bu sebeple âlimler de bu şekilde Yeni Dünya Düzeni'nin bir parçası olmaktadır. Ancak bununla birlikte insanların kalbinde âlimlerin kutsallığı partici İslâmi hareketlerden ve meclise girenlerden daha büyüktür. Bu yüzden kim âlimler hakkında hak olanı söylemeye kalkışmak istiyorsa onun âlimlerden önce ilk olarak sapmış İslâmi partici hareketlerden bahsetmesi gerekmektedir.

İstiane konusunun aklandığı Mekke Konferansı'ndan ve Körfez Savaşı'ndan sonra başka bir konferans daha düzenlendi (Cihad Konferansı). Bu konferansa yine aynı şekilde Mekke Konferansı'na gelenlerin birçoğu katıldı. Dinleyicilere hitaben ilk olarak Seyyid Tantavi konuştu. Hitap ettiği kişiler arasında Kardavi, Suriye ve Fas âlimleri de vardı. Bu konferansta Bin Baz şöyle bir açıklamada bulundu; Körfez Savaşı zaferi (!) ve Ramazan ayı büyük iki fırsattır. Yani Bin Baz şunu demek istiyor: "Ramazan ayı girdi, Müslümanların ülkesi aynı vakitte işgal edildi. Ne mutlu İslâm ümmetine!"

Konferans genel olarak hep şu kısır döngü içerisinde ve aynı konuşmalarla geçti: Müslüman halklar destek veriyor, Harem-i Şerif hizmetkarları (Suudi yönetimi) şöyle diyor, Bin Baz şöyle dedi, Nedvi şöyle dedi, Kardavi şöyle dedi, vesaire.

Bin Baz genel olarak konferansta alınan kararlara destek verici nitelikte ve Amerika'nın yardımının rahmet olduğunu söyleyen konuşmalar yaptı. Bu zaferin Kuveyt halkı ve İslam alemi için büyük bir nimet olduğunu söyledi!

Bu arada burdaki cihad sahasındaki bazı öncü mücahid kardeşler Amerika'dan yardım istenilmesi fetvasından sonra İbn Useymin'in yanına gittiler ve ona bu fetva hakkında müracaat ettiler ve İbn Useymin'e "Amerikan askerleri bütün Suudi Arabistan topraklarına dağılmış durumda, sadece Harac bölgesinde değil dediler." İbn Useymin "Bunu bilmediğimi mi zannediyorsunuz? Bunun pekala bir ihtilal olduğunu ben de biliyorum." diye karşılık verdi. Bunun üzerine mücahid kardeşler öyleyse

neden bu fetva yayınlandı diye sordular. İbn Useymin bu konuda hata yaptık dedi. "Peki neden dönmüyorsunuz bu fetvadan?" denildi. İbn Useymin "Ben geri dönemem, siz Bin Baz'a gidin o geri döner" dedi. Mücahidler; "Bin Baz'ın etrafı istihbarat ile çevrili biz onunla konuşamayız" dediler. Son olarak fetva hakkında tartışma devam ederken İbn Useymin biz bu fetvada zaruretlere dayandık dedi. Mücahidler ise ona "Peki misalen bir Müslümanın yerinde kalarak ve hiçbir çaba göstermeyerek şu an yanımda yiyecek hiçbir şey yok diyerek domuz etini veya leş yemesi caiz olur mu? Ona kalk dolaş yüz kilometre yürü muhakkak yiyecek helal bir şeyler bulursun denildiğinde, o da sana 'Hayır ben böyle kendimi kurtarmak istiyorum ve domuz etini yiyebilirim.' diyebilir mi?" Mücahid kardeşler İbn Useymin'e bu örnek üzerinden zaruretlere bu şekilde dayanmanın asla caiz olmadığını söylediler ve İbn Useymin de evet doğru diye cevap verdi. Peki Suudi Arabistan'ın askeri zayıflığı sebebiyle hemen bu fetvaya dayanıp yabancı güçlere ihtiyacı kalmayana kadar hazırlık yapmaması caiz olabilir mi? (Yani Suudi Arabistan'ın hiçbir çaba göstermeden doğrudan Amerika kuvvetlerinden yardım alması caiz olabilir mi?) İbn Useymin buna hayır caiz olmaz cevabını verdi. Mücahid kardeşler son olarak İbn Useymin'e bize Müslümanların bu konuda nasıl hareket etmesi konusunda fetva ver ki bu batıl olan zaruret fetvasından kurtulalım dedi. İbn Useymin ise "çıkın gidin burdan" diye karşılık verdi.

Kabe imamı ve vaizi Abdurrahman es-Sudeys de aynı şekilde böyle. O da Suud'un Körfez Savaşı'ndaki politikasına güzel ve süslü sözleriyle ve hutbeleriyle destek oldu. Artık onun Kur'an kıraatini dinleyemiyorum bile. Halbuki önceden bizler onu dinlerken ağlardık. Ancak daha sonra fark ettik ki bunu isteyen Batılılardı. Onlar böyle yaparak bir taşla iki kuş vurdular. (Müslümanları uyuttular ve onların beldelerini işgal ettiler). Böylece Peygamberimizin şu hadisi tamamen gerçekleşmiş oldu:

"Gerçek alimler gitti, insanlar cahilleri önder yaptılar nihayet kendileri saptılar; başkalarını da saptırdılar."¹⁶

Bin Baz bütün bunlara fetvalarında cevaz verirken aynı zamanda şöyle bir tavrı da olmuştı: Şöyle ki bu istiane meselesinde birçok alimin imzalayıp onay verdiği belge, doğruluğunun onaylanması için Bin Baz'a sunulmuştu. O da bu belgeyi imzaladı ve bunu Kral Fehd'e sundu. Daha sonra bu belge yayınlandı ve Bin Baz'ın tepkisi ne oldu dersiniz. Hemen bir yazı hazırlandı ve büyük alimler heyeti kral hazretlerinin gerçekleşmesini istediği ve onay verdiği devlet işlerinin yayınlanmasını tasvip etmiyor. Yani alimler heyeti bu tarz meselelerin halk arasında yayılmasını istemiyor(!).

Buna benzer bir mesele daha var. İbn Useymin bir fetvasında gayrimüslim müttetik kuvvetlerin dini bayramlarının tebrik edilmesinin caiz olmadığını söylemişti. Ancak Suud Kralı daima kâfirlerin bayramlarını halk ve Suud hükümeti adına tebrik etmektedir. Dolayısıyla İbn Useymin'in fetvası, kralın kâfirlerin bayramlarını tebrik etmesiyle zıt düşmüş oldu ve bu yüzden din işleri yönetim müdürlüğü aşağıdaki kraliyet emrini yayınladı:

"Saygıdeğer Şeyh İbn Useymin'in Arapça ve İngilizce olarak kâfirlerin bayramlarının tebrik edilmesinin caiz olmayışına dair yayınlanan fetvası hakkında yüksek merciiler bu fetvanın yayınlanmasının ve yayılmasının engellenmesini ve müttetik kuvvetler safalarında yapacağı etkiden dolayı ortadan kaldırılmasını talep etmektedir. Kral hazretleri de, bakanlar meclisi başkanına bu direktifin güvenle uygulamaya konması emrini vermiştir."

Bin Baz'a kâfirlerden yardım istemenin bir hezimet olduğu, bunun kısa vadeli bir iş olarak kalmayacağı, İslâm fakihlerinin böyle bir şeyi caiz görmediklerini, içerisinde Yahudi aklı olan Batı'yla böylesine bir ittifakın kesinlikle caiz olmadığını, Yahudi tarihinin ihanetlerle dolu olduğunu ayrıca bu Madrid Barış Konferansı'nın

hütün ümmet adına imzalanacağı, ümmetin onlara böyle bir yetkiyi vermediğini, onların da ümmeti temsil etmediği ve onların maslahat olarak gördüğü şeylere ümmetin itimat etmediğini haber verenler oldu. Onlara bu mesele özelinde şu basit örnek verildi: Sizin bu Haçlı Amerika'dan yardım istemeniz gibi Suriye'deki Nusayri rejimi hiç Şam'daki Ehli Sünnet ile böyle bir ittifaka girer mi? (Yani onlar bile düşmanla böyle bir ittifaka girmezken siz nasıl bu ittifakı yaparsınız?)

Peki bunca olandan sonra birisi çıkıp da şeyh Bin Baz'ın hiç bir şeyden haberinin olmadığını söyleyebilir mi? Eğer gerçekten bunlardan haberi yoksa ve bunları bilmiyorsa bu onun ahmak olduğu ve kalemin kaldırıldığı, dinde sorumlu olmayan sınıftan olduğu anlamına gelir ve o, dünyadaki büyük bir dini merci olamaz. Ancak o etrafında olup bitenleri, kendisine yapılan itirazları, farklı görüşlerin olduğunu pekala biliyordu. Burada bulunup da onu ziyaret etmiş bazı kardeşlerimiz bulunmaktadır. Onlar Bin Baz'ın yanında bir sürü rapor nasihat ve mektup olduğunu görmüşler.¹⁷

17 Usame Bin Ladin, 1990'da Afgan cihadının bitişiyle Suudi Arabistan'a geri döndüğünde Saddam Hüseyin'in, Kuveyt'i işgalinden birkaç ay sonra, Irak'tan gelebilecek bir tehdide karşı Suudi Arabistan krallığını korumak için Arap ve Afgan asıllı tecrübeli askerlerden oluşan bir birlik hazırlamayı önerdi. Kral Fehd, bu teklifi geri çevirmekle kalmadı, aynı zamanda beş yüz bin askerden oluşan Amerikan ve diğer yabancı birlikleri, hanedanlığı korumaları için ülkeye davet etti.

Ocak 1991'de Irak'a karşı Çöl Fırtınası Harekâtı'nı başlatan, işte bu 'kâfir güçlerdi.

Mayıs 1991'de bir grup Suudi muhalif, bu operasyonu, yayımladığı iki fetva ile onaylayan krallığın baş müftüsü Şeyh bin Baz'a tepki gösterdiler ve şöyle dediler:

"Ülkede Batılı değerler egemen olmuş; Suudi prenslerle devlet görevlileri yolsuzluklara batmış ve Washington'u memnun etmek için Filistinlilerin haklarını satacak kadar, ABD'ye bağımlı hale gelinmiştir..."

Necid ekolu din adamlarından oluşan ikinci bir grup, Kral Fehd'e yolladığı 'Tavsiye Muhtırası' ile içine düştüğü yozlaşma, insan hakları ihlalleri ve ABD birliklerinin topraklarına girişine izin vermesinden dolayı kendisini eleştirdi. Ancak Kral Fehd, kendisine verilen muhtıranın kınanmasını istedi ve alimler heyetindeki üyelerden bu isteğini kabul etmeyenlerin görevine son verdi.

Bütün muhalifler Suudi yetkililer tarafından tehdit edildi, baş eğmeyenler hapse mahkûm oldu. Usame Bin Ladin de onlardan hiriydi. Bir süre ev hapsinde tutulduktan sonra, 1991 yılında Sudan'a kaçtı.

Özet olarak biz Müslümanları bir kişinin âlim mi cahil mi olduğu ilgilendirmeyiz. Ancak bizi ilgilendiren bu kişi (Bin Baz) kendisiyle beraber âlimlerden bir grup kurdu ve Müslüman ülkeleri işgal etmenin kapısını açtılar ve önündeki bütün engelleri temizlediler.

Bir ülkede on milyon Suudlu, on milyon da farklı uyruklardan Müslüman olmasına rağmen hiç kimse bu ihtilal kararına herhangi bir itirazda bulunmadı ve bir direniş göstermedi. Çünkü insanlar "Eğer konuşmak ve aksi beyanda bulunmak isteyen olsaydı onlar âlimler olurdu" deyip meseleyi üzerlerinden attılar. İşte biz bu tarz âlimleri ve fetvalarını eleştirince ve bunlardan ümmeti sakındırmaya çalışınca da adımız tekfirci oldu.

Hakeza şeriatı bâtıl demokrasi nizamına derc eden siyasileri eleştirince de aşırı ve haddi aşan hariciler olduk. Hatta kendisine Selefi diyen bazı İslâmi hareketler partici İhvan hareketinden ayrıldılar ki hakiki menheci düzeltsinler. Ancak bununla birlikte yine de bizler için yöneticileri tekfir ediyorlar, ordu ve polisle savaşmayı caiz görüyorlar, bunlar haricidir demektedirler. Bunları gözünüzle görmek için Şeyh Muhammed Sürur'un yayınladığı *Sünne* adlı dergiye müracaat edebilir.

İşte buraya kadar anlattıklarımız Yeni Dünya Düzeni'nin dengeleridir. Bizler bu savaşta büyük kayıplar vereceğiz ancak Allah'ın izniyle başarıya ulaşacağız. Allah bize yeter, o ne güzel vekildir.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM:
SORULAR VE CEVAPLAR

Birinci Soru: Münafık alimlerin alametleri nelerdir ?

Cevap: Benim şu ana kadar kendi okumalarım ve gördüklerim neticesinde ve İslâm dininden anladığım kadarıyla bir âlimde şu üç şart bir arada bulunursa İslam dininden çıkar ve mürted olur. Şimdilik ben bu kaideyi kimseye tatbik etmiyorum sadece soruldu diye cevap veriyorum.

Bu üç şart şunlardır;

1) Âlimin devlet bünyesinde ücret karşılığı çalışan resmi bir memur statüsünde olması. Mesela Şeyh Nasıruddin el-Elbâni birçok bâtıl fetva vermiştir ancak hepimiz biliyoruz ki Elbâni bağımsız ve kimseden ilmi karşılığı para almayan bir âlimdir. Kendisi ilk olarak Suriye'den kovuldu, Irak'a kaçtı ve bazı vakitler Suudi Arabistan'ı kızdırdı ve nihayet Ürdün'de vefat etti. Hatta o Amerikalıların öldürülmesini bile ihanet olarak görmüştür. Ancak onun hakkında sadık ve sadece ikna olduğu görüşünü söyleyen biri olduğuna dair hiçbir şüphem yok. Kendisi hadis ilmindeki katkılarına ve ilmi yayma çabalarına rağmen siyasi konularda da çalkantılı bir fıkıh izlemiştir. Ancak o kimse- nin yanında bir resmi görevli olarak çalışmamıştır. Hata etti ise kendisi etti. Bu yüzden o ve onun gibi olan bağımsız alimler bu vasıftan beridir.

2) İslamca küfrü apaçık belli olan kişiler için Müslüman demesi. Tıpkı Mısırlı alimler İmam Şaravi ve Muhammed Gazali'nin Mısır'da "Şiddet eylemleri asla meşru değildir, çünkü biz Mısır devlet başkanlarının kâfir olduğunu açıkça bilmiyoruz" demeleri gibi. İşte bu söz Allah'a karşı en büyük yalanlardandır. Bu alimler ya ne dediğini bilmeyen aklını yitirmiş kimselerdir ya

da tam manasıyla münafık âlimlerdir ki ben ikinci şıkkı tercih ediyorum. Kim bunların cehalet özründe olduklarını söylerse bu doğru değildir. Ve kim ki bunların ikrah altında olduklarını söylerse bunun olması için de önemli bir asılın olması gerekmektedir ki o da imam Ahmed Bin Hanbel'in söylediği "kılıcın boğaza dayanması dışında ikrah yoktur" kaidesidir. Burada boğazına kılıç dayanan hiçbir âlim yoktur ve dolayısıyla ikrah altında değillerdir. Yine kim te'vil özründe olduklarını söylerse ki bu da imkansızdır çünkü onlar apaçık bir şekilde ve inanarak biz bu yöneticilerin kâfir olduklarını bilmiyoruz dediler. Basit bir misal olarak onlar pekala biliyorlar ki Mısır hükümeti devletten yasal olarak izin alıp fahişelik yapan kadınlardan vergi alıyor! Sonra nasıl da Mısır devlet başkanlarının kâfir olduklarına dair hiçbir delil bilmiyorlar!

3) Kendilerine karşı çıkan Müslümanları haricilikle, aşırılıkla ve sapıklıkla itham etmeleri. Aralarında geçerli ve kendilerinin bildiği te'vili olanlar olabilir ancak bana göre onlar hakkındaki hüküm açıktır.

İkinci soru: Peşaver'de Arap mücahidlerin saflarını birleştirmek için hangi çabaları sarf ediyorsunuz?

Cevap: Ben Arap mücahidlerin tek bir birlik olmasını olanak dışı görüyorum. Çünkü Peşaver'de bulunan Araplar tek bir topluluk değillerdir. Cemaat olma unsurlarına sahip değillerdir ve birçok farklı cemaatten oluşmaktadırlar. Tek bir cemaat olmanın ilk unsuru apaçık bir menhecin olmasıdır ki soruyu soran kardeş burada cihad sahasında Araplar arasında birçok farklı menhecin olduğunu biliyordur. İkinci unsur olarak ise tek bir yönetimin/liderliğin olmasıdır ki Peşaver'de sadece bir ülkeden gelen mücahidlerin varlığı yoktur. Hangi aklı başında insanın aklına mücahidlerin hepsini tek bir grup altında birleştirmek gelmez ki? Bu daha önce Şeyh Abdullah Azzam ve Usame Bin Ladin'in aklına da gelmişti. Onlar bir komisyon oluşturup Arap mücahidlerin cihad sahasındaki durumlarını incelemek istemişlerdi. Ancak bu çabalar bazı sebeplerden dolayı başarısızlıkla sonuçlandı.

Ancak benim bu konuda neler yaptığıma gelirse, ben buraya ilk geldiğimde yazdığım ilk rapor Arap ve Afgan mücahidlerin cihad yapısını ıslah etmeye dairdi. Hem askeri olarak hem de teşkilat olarak ıslaha çabaladım. Bir araştırma ortaya koydum ve bunu kardeşlere sundum. Aradan bir ay geçtikten sonra bazı bilgiler edindim, Arap ve Afgan mücahidlerin sıkıntılarını giderip ıslah etmenin çok büyük bir mesele olduğunu idrak ettim. Yine buradaki Arapların yaptığı cihadın hem teşkilat hem de askeri olarak ıslahı için bir araştırma yazdım. Uzun bir zaman sonra teşkilatı terk ettim ve ilk olarak askeri yapıyı düzeltelim dedik. Arap mücahidlerin askeri durumunu ıslah etmek için bir rapor ortaya koydum. Ancak her bir rapor yazışımda mücahidlerin tek bir cemaat olmasının imkansız olduğunu ve makul olmadığını fark ettim.

Son olarak cihad sahasında tek bir cemaat olma meselesi mücahidlerin akıllarındaki bir hayalden ibarettir. Bunun Peşaver'de gerçekleşmesi mümkün değildir. Çünkü onlarda birlik olmayı sağlayan unsurlar yoktur.

Üçüncü soru: Neden daima mücahidlerin ve cihadın sorunları hakkında konuşuyorsunuz, neden gerçekçi çözümler hakkında konuşmuyorsunuz?

Cevap: Görünen o ki kardeşimiz benim yaptığım bütün derslerimi takip etmemiş. Unutmayın ki doktorların işinin neredeyse tamamına yakını teşhis ve tanı koymaktır. Bir problem ancak tamamen bilinip teşhis yapıldıktan sonra tecrübe sahibi bir doktor aracılığıyla çözüme gidilir. Ben de aynı şekilde çoğunlukla problemlerimizden konuşuyorum çünkü gerçekten çokça problemlerimiz var. Bu problemleri bilebilmek ve belirleyebilmek de zaten meselenin en zor yanıdır. Ayrıca ben sorunlarımızı net bir şekilde ortaya koymadan çözüm aşamasına gidemem. Burada bulunan mücahid kardeşlerimizden yüzde 60'ı benim "ilk önce teşhis sonra çözüm" görüşüme katılırsa bu benim için büyük bir nimettir. Ben burada titizlikle sorunları belirlemek ve daha sonrasında da şer'i hükmün ne olduğunu söylemek istiyorum. Keza

alimler de böyle yapıp meseleyi iyice anlamadan fetva vermezlerdi. Tabi bir de sen benim ortaya koyduğum sorunları ve problemleri en azından dinleyerek bir şey kaybetmezsin. Sen yine çözüm için kendi tasavvurlarını hayata koyarsın. Çünkü ben burada ortaya bir çözüm koysam bu çözümde aynı görüşte olmayıp ihtilaf edebiliriz ve ayrıca benim bulduğum çözümler trajedik sonuçlara da sebep olabilir. Tıpkı şairin dediği gibi:

Başa gelenler tam bir facia ve cahillik!

Korkuyorum senin bunu öğrenmenden.

Bununla beraber sizden kim kâni olduğu bir cephede ise o cephede savaşınsın. Kim Müslümanların hedeflerine engel olanlarla savaştan bir örgüt içinde cihad ediyorsa bunu yapsın. Yine kim hiçbir oluşumla bağlantısı olmadan herhangi bir cephede savaşıyorsa tek başına cihad edebilir. Mesela Körfez Savaşı'nda tek başına Haçlıları bıçaklayan Faslı biri vardı ve buna benzer bir kişi Ürdün'de de vardı. Yani cihadda bir kısıtlama söz konusu değil. Cihad cephede savaşarak da olur, bir örgütün altında da olur, ferdi de olabilir. Ancak cephede savaşan kimse mutlak olarak savaştığı cephedeki lidere itaat etmeli ve onu dinlemelidir. Kim kitap ve sünnet üzere selefi akidede ve cihad menhecinde olan bir grup içindeyse orada kalsın, sebat etsin. Çünkü kimseye bağlı olduğu grubu terk edip başka bir gruba geçmesi yaraşmaz. Hiçbir grup mükemmel değildir ve bu sebeple bıraktığı grupta bir kusur varsa diğerinde de başka türlü eksiklikler olacak. Eğer kim kendisini bir deha olarak görüyor ve kimsenin kendisini dinlemediğini düşünüyorsa kendi grubunu kurmasının bir mahsuru yoktur ancak böyle bir yeni grup kurarsa o grubunu asla terk etmemeli ve yüzüstü bırakmamalıdır. Yine eğer kim de yeni bir fikir varsa bunu uygulasin. Belki o bunu uygulayarak kurtarıcı olabilir. Sözün özü cihadda bir kısıtlama yoktur.

Ancak ferdi olarak cihad edecek kişiye gelecek olursak Allah'ın düşmanı olan Yahudiler, Haçlılar, Allah'a, Rasûlüne ve onun dinine söven gazeteciler ve Müslümanlara eziyet eden

askerler dünyanın her yerinde mevcuttur. Onun ferdi olarak bir cihad hareketine girişmeden önce kendisine bu yapacağı işin haram mı helal mi olduğunu sormalı. Veya bu yapacağı eylem Müslümanların zararına olacak bir eylem mi diye iyice sormalı. Buraya kadar anladık ki doğru teşhis doğru çözümü doğurur. Benim şu ana kadar ulaştığım sonuç şudur: Bizim doğru teşhisi koymadaki cahilliğimiz çözüm için ortaya koyduğumuz bütün tasavvurların yanlış olmasına sebep olmaktadır. Biz bütün bu derslerimizi Allah rızası için yapıyoruz ki doğru teşhise ulaşabileyelim.

Dördüncü soru: İmam Ebu Hanife'nin “eğer bir alim hutbe vermek için minbere çıkıp da zalim bir yönetici hakkında adil olduğunu söylerse kâfir olur” dediği doğru mudur?

Cevap: Ben böyle bir şey okuduğumu hatırlıyorum. Bir vaiz cuma hutbesinde minberdeyken zalim bir yöneticinin adil olduğuna dair şهادette bulunursa kâfir olur diye bir ibare okumuştum. Şeyh Ahmed Şakir¹⁸ bir defasında Kral Faruk'un katıldığı bir cuma namazında imam kral hakkında adil olduğunu söylemiş ve o da “hocanız kâfir oldu, namazlarınızı iade edin” diye cevap vermiş. Sonrasında kalkıp hep beraber namazlarını iade etmişler. Bu sözü hatırladım, çünkü buna dair bir şeyler okumuştum. Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa ben bunu Ahmed Şakir'in namaz kitabının cuma namazı bâbında okumuştum. Bununla alakalı tekrardan bir araştırma yapacağım, eğer bir yanlış hatırlama varsa düzeltirim ancak benim şu an hatırladığım budur. Yine bu olayı bana kardeşlerden biri de anlatmıştı. İmamlık yapan bir adam Kral Faruk'un Müslüman olduğunu söylemiş ve Şeyh Ahmed Şakir de “imamınız kâfir oldu, namazınızı iade edin” demiş.

¹⁸ İslâm kültür kaynaklarının ilmi neşirlerini gerçekleştirmekle ün yapmış Mısırlı âlim ve muhaddis.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM:
BİN BAZ'IN KÂFİRLERDEN
YARDIM İSTEMENİN HARAM
OLDUĞUNA DAİR İLK
FETVASI VE SONRASINDA İSE
AMERİKAN KUVVETLERİNDEN
YARDIM ALMANIN VE ARAP
YARIMADASINA GİRMELERİNE
CÂİZDİR DEDİĞİ İKİNCİ FETVASI

Kâfirlerden Askeri Yardım Almanın Haram Olduğuna Dair Verdiği İlk Fetvası

"Müslümanların kâfirleri veli edinmesi ve onlardan düşmanlarına karşı yardım alması asla uygun değildir. Çünkü onların kendisi de düşmandır. Onların yapması muhtemel kötülüklerinden asla emin olunamaz. Allah subhânehû ve teâlâ bizlere onları dost edinmeyi haram kılmış ve onlara yakın olmaktan men etmiştir. Allah (azze ve celle) kim onları dost edinirse artık o kişinin onlardan olduğuna ve zalimlerden olduğuna hükmetmiştir. Hz. Aîşe (radıyallâhu anhá) 'nın rivayet ettiği, *Sahih-i Müslim*'in naklettiği rivayet şöyledir:

Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) (savaşmak üzere) Bedir mevkiine doğru çıkıp hareket etti. Harretü'l-Vebere mevkiine gelince (müşriklerden) cesaret, kahramanlıkla anılan bir adam gelip Rasûlullah'a ulaştı ve şöyle dedi:

- "Sana (savaşta) uymak ve seninle birlikte isabette bulunmak için geldim!" Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) sordu:

- "Allah'a ve Rasûlüne iman ediyor musun?" O da:

- "Hayır" diye cevap verince, Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) ona:

- "Dön git. Ben bir müşrikten asla yardım istemem" buyurdu.

Hız. Aîşe (radıyallâhu anhá) devamla diyor ki: "Sonra bir süre geçti ve Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) Şecere mevkiine gelmiş oldu. Derken o adam yine gelip Rasûlullah'a yetişti ve önce söylediğini tekrar söyledi. Bunun üzerine Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem) ona

ilk önce dediği gibi cevap verdi: "Geri dön git. Ben bir müşrikten asla yardım istemem" buyurdu. Adam ayrılıp gitti ve sonra yine el-Beyda mevkiine gelip peygambere ulaştı ve önce dediğini tekrar söyledi. Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) de ona önce dediğini tekrar söyledi: "Allah'a ve Peygamberine iman ediyor musun?" O da "Evet iman ediyorum" diye cevap verince Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem) ona: "Haydi (bizimle beraber) yürü" diye buyurdu. (Mushim, Cihad 150, Tirmizi, Siyer 10)

İşte bu hadis-i şerif bizleri müşriklerden yardım istemeyi terk etmemiz gerektiğini ve hiç bir Müslümanın kat'i bir şekilde onların ordularına dahil olamayacağını gösteriyor. Çünkü (yardım alınan) kâfir de bizzat düşmandır ve kendisinden emin olunamaz. Şunu iyi bilin ki Müslümanların Allah'a tam tevekkül edip yalnız ona bağlandıkları ve yaptıkları işlerde ihlaslı oldukları zaman Allah'ın düşmanı kâfirlerden yardım almasına ihtiyacı yoktur. Çünkü zafer başkasının değil sadece Allah'ın elindedir. Allah Kur'an'da da buyurduğu üzere bu zaferi onlara sayıları az olsa bile vadetmiştir. Bu İslâm'ın ilk yıllarında da sadır olmuş yakinen bilinen bir gerçektir. Allah'ın kitabına ve elçisinin sünnetine bakın ey Müslümanlar! Nasıl kâfirleri dost edinir, onlardan yardım ister ve onlarla yakınlık kurarız? Allah (azze ve celle) Müslümanların yararına olanları en iyi bilen ve onlara karşı kendilerinden bile daha merhametlidir. Eğer onları dost edinmeyle ve onlardan yardım almayla daha fazla bir maslahat kazanılacak olsaydı muhakkak ki Allah subhânehû ve teâlâ bunu yapmamıza izin verir ve bizi bu konuda serbest bırakırdı. Ancak Allah (azze ve celle) bunda çok büyük zararlar ve vahim sonuçlar olduğunu bildiği için bunu bize kesinkes yasak kıldı ve bunu yapanları kötiledi. İşte bu apaçık ayetler bize kâfire uymaktan, onlardan askeri yardım almaktan ve onlarla aynı safta savaşmaktan sakınmamız için ve bunu yapmanın çok kötü sonuçları olacağını izahı için yeterlidir." ¹⁹

19 İslam Işığında Arap Kavmiyetçiliğinin Eleştirisi, Arap Kavmiyetçiliğinin Davetini Batıl Oluşuna Dair Üçüncü Veche, Mecmuul Fetava ve Makalat-ı Bin Baz, s.113.

Bin Baz'ın Kâfirlerden Yardım Almaya Ve Amerikan Ordularının Arap Yarımadası'na Girişine Cevaz Verdiği İkinci Fetvası

Bin Baz, Suud hanedanı ondan talepte bulunduğu için daha önce verdiği fetvadan geri döndü ve tam aksi yönde fetva verdi:

“Şüphesiz ki devlet bu meselede çok zor bir durumda kalmış ve bu acımasız zalime (Saddam Hüseyin) karşı olan savaşta bazı kâfir devletlerden yardım almak zorunda kalmıştır. Çünkü bu zalimin tehlikesi büyüktür ve ona yardım eden başkaları da bulunmaktadır. Eğer zafer kazanırsa tehlikesi ve yapabileceği bütün kötülükleri çok daha fazla olur. Bu sebeple Suud hükümeti ve diğer Körfez ülkeleri güçlü bir devletin Saddam ile savaşmasının gerekli olduğunu uygun görmüştür. Büyük alimler heyeti de vaziyete bakıp bu meseleyi iyice incelediklerinde bu işin mümkün olduğuna ve zararın def edilmesi gerektiğine ve bunu yerine getirmede geç kalınmasının caiz olmadığını açıkladılar. Hatta kâfirlerden yardım alınarak da olsa düşmanın ilerleyişini durdurmak ve zulmünü gidermek için acilen bu zarar def edilmelidir. Çünkü kâfir ordular sadece bunu yapmak için geldiler, ülkeyi işgal etmek veya onu hakimiyeti altına almak için gelmediler. Onlar düşmana karşı koymak ve zulmünü yok etmek için geldiler ve sonra da ülkelerine geri döndüler. Ne bir suçsuz kişiyi ne de sivilleri öldürdüler. Onlar ancak azgın zalimleri öldürmeyi, onların kötü planlarını bozmayı ve onların savaştaki yardım yollarını kesmeyi istediler.”²⁰

20 Irak devlet başkanının Kuveyt'e saldırması sebebiyle yapılan önemli bir konferans. Konferans sonrası sorular ve cevaplar. Sorulan soru; Büyük alimler heyetinin gayrimüslimlerden askeri yardım alarak Müslüman bir ülkeyi savunma ve Irak lideri ile savaşma konusunda verdiği fetva hakkında şüphe duyan bazı kişiler bu sizin de onaylamış olduğunuz fetvanın yeterli delillere sahip olmadığını söylemektedirler. Buna yorumunuz nedir? (Mecmuul Fetava ve Makalat-ı Bin Baz, altıncı bölüm)

İlk Olarak Bin Baz'ın Tavsiye Muhtırasını Destekleyen Mektubu

"Abdulaziz bin Abdullah Bin Baz'dan siz saygıdeğer haremî şerif hizmetkarı değerli kral Fehd bin Abdülaziz'e (Allah onu bütün kötülüklerden korusun ve hak üzere yardımcısı olsun)

Allah'ın selamı rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

Bundan sonra:

Şeyhlerden bir grup benim huzuruma teşrif ettiler ve diğer bazı cemaatlerden şeyhlerin sizin değerli makamınıza yönelttikleri bir yazı sundular. Yazı mevcut durumları ve bunların şeriate uygun bir biçimde yönlendirilmesiyle alakalı bir takım önemli noktalarda on iki talep içermektedir. Bu talepleri Allah'ın rızasını ve ecrini arzulayarak, ülkenin ve halkın er ya da geç Allah'tan gelebilecek cezalardan selamette olma adına halkın, tüm Müslümanların ve Allah adına sizlere nasihat etmekte. Benden bu tavsiye yazısını destekleyerek sizin değerli makamınıza sunmamı istediler. Bu sebeple ben onların benden talep etmiş oldukları şeyleri desteklediğimi siz değerli makamınıza ifade etmek istiyorum ve sizden ümmetin, ülkemiz halkının ve hükümetin yararını içeren bu talepleri bütünüyle yerine getirmenizi rica ediyorum. Çünkü bu ülkenin hükümeti aşîkar olduğu üzere dünyada bulunan tüm Müslüman ülkeler için bir örnek teşkil etmektedir. Bu ülkeden çıkan her karar kabule şayan ve Müslümanların çoğunu memnun etmektedir. Bu yüzden bu devletin üzerine düşen görev şeriatın emretmiş olduğu bütün emirlerini gerçekleştirmek, şeriata muhalif her durumdan da kaçınmak için bütün çabasını sarfetmek ve böylece Allah'ın bize olan nimetlerinin şükrünü yerini getirmektir. Allah bu ülkeyi ihsanıyla korumuş, düşmanlarına zafer kazanması için yardım etmiş, düşmanınin gücünü ve kuvvetini zayıflatmıştır. Eğer şeyhlerin değindikleri tavsiyelere ek olarak önemli bir notunuz olursa bu tavsiye mektubuna eklenip üzerine çalışılması ve gözden geçirilmesi ve daha sonra da tekrardan size sunulması için büyük alimler

heyetine iletilmesini öneriyorum. Meclis de incelemeye katılmaları, tavsiye mektubunu imzalamaları ve gözden geçirmeleri için bir grubu seçebilir. Hiç şüphe yok ki hepimizin hedefi şeriatın eksiksiz bir şekilde tatbik edilmesi, genel maslahatın gerçekleşmesi ve şeriata muvafık olan bu taleplerin gerçekleşmesi için yüce makamınızla işbirliği içinde olmaktır. Allah (azze ve celle)'den sizi doğruya iletmesini, hak adına sözde ve amelde başarılar ih-san etmesini, bütün Müslüman alimlerimizi kulların yararına olan bütün işlerde başarılı kılmasını, dinine yardım etmesini, kelimesini yüce kılmasını ve düşmanlarını hüsrana uğratmasını niyaz ederim. Şüphesiz ki Allah bunlara destek veren ve güç yetirendir. Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

İlmi araştırmalar, fetva ve davet-irşad dairesi genel başkanı Abdülaziz bin Abdullah Bin Baz"

İkinci Olarak İbn Useymin'in Tavsiye Muhtırasını Destekleyen Mektubu

"Muhammed Salih el-Useymin'den haremi şerif hizmetkari Suudi Arabistan Kralı Fehd bin Abdülaziz Âli Suud'a (Allah onu korusun ve ona İslâm ile yardım etsin İslâm'a da onun eliyle yardım etsin)

Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.. Bundan sonra; Bazı şeyhler sizin yüce makamınıza sunulması kararlaştırılmış ve bir grup seçkin alimlerce imzalanmış olan ve Bin Baz'ın da desteklemiş olduğu İslâm'ı ve Müslümanları ilgilendiren ve yapılması gereken ıslahatlar hakkında bir mektup hakkında beni haberdar ettiler. Şüphe yok ki Şeyh Bin Baz'ın da desteklediği mektup Allah, Rasûl ve Kur'an-ı Kerim adına önemli nasihatler içermektedir. Ben ve ilim ehli kardeşlerimiz sizin bu nasihatleri kabul buyuracağınız ve ihtimam göstereceğiniz konusunda büyük bir ümide sahibiz. Çünkü ihtiyaçlar hatta zaruretler ümmet ve ülke yararı için aciliyet noktasındadır. Özellikle de Allah (azze ve celle)'nin ülkemize bunca nimet verdiği üzüntü ve sıkıntıları yok ettiği, büyük zararlardan emin kıldığı şu şartlar altında

beklenen budur. Hatta Allah'ın bu zikredilen fazlı ve ihsanı ol-
masa bile bu ülkeye ümmetin lideri olma nimetini vermesi bile
onun bizden razı olacağı şekilde onun şükrünü yerine getirmeyi
gerektirir. Allah subhânehû ve teâlâ'dan sizi desteklemesini ve
sizin ellerinizle ümmetin dünya hayatındaki yararına olan şey-
leri gerçekleştirmesini niyaz ederim. Şüphesiz ki Allah *(azze ve celle)*
kullarına çok yakın ve dualarına icabet edendir.

Allah'ın selamı rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

Muhammed Salih El-Useymin"

Bin Baz'ın Başkanı, İbn Useymin'in de Üyesi Olduğu Daimi Komisyonun Tavsiye Muhtırasını Reddeden Açıklaması

Büyük alimler heyeti meclisi hicri 1413 yılının Rebiulevvel
ayında Taif şehrinde düzenlenen 39. kurultay toplantısında "tav-
siye muhtırası/bildirisi" başlığıyla hazırlanıp bazı akademisyen-
lerce ve ilimle iştigal eden kimselerce imzalanmış ve harem-i
şerif hizmetkarına yöneltilen mektubu incelemiştir. Meclis aynı
şekilde bazı Avrupa ve Körfez ülkeleri gazetelerinde yayınlan-
mış olan "Fetva, Davet-İrşad ve İlmi Araştırmalar Komisyonu"
Genel Başkanı Bin Baz'ın tavsiye muhtırasını desteklediği ve
onu Kral'a sunduğuna dair mevcut yalan iddiayı da incelemiştir.
Meclisimiz on maddeyi içermekte ve bu bildiriye hazırlayan kişi-
lerin nitelemeleriyle bu on maddenin ülkenin durumunu düzel-
tecek yollar olduğunu iddia etmişlerdir. Bu zikredilen mektubun
incelenmesinden ve görüş alışverişinde bulunulmasından sonra
meclisimiz içerisinde yanlışların bulunduğu ve gerçeği yansı-
mayan tavsiye muhtırasının tasvip edilmediğine dair bir açıkla-
manın yayınlanmasını uygun görmüştür. Bu bildiriye yazarlar
bunu yaparak bölünmeye, nefret tohumlarının ekilmesine ve
yalan dolan kusurların varmış gibi gösterilmesine sebep olmuş-
lar ve devletin bütün güzelliklerine karşı bir kin meydana getir-
mişlerdir. Bütün bunlar bu bildiriye yazarların kötü niyetli

oluşuna, vakiya karşı cahil kaldıklarına, bu bildiriği imzalayan bazı kişileri ayarttıklarına bu ayartılanların da bunu kindar düşmanlardan alacakları muhtemel kazançları için bunu gazetele-
rinin en üst başlıklarına ülkeyi en kötü vasıflarla nitelendirecek biçimde koyduklarına delalet etmektedir. Bu sebeple meclisimiz tavsiye muhtırası adı verilen bu bildiride yazılanları ve bunun yayılmasını tasvip etmemektedir. Yapılan bu iş şüphe yok ki şeriate uygun olan nasihate muhalif bir iştir. Nasihat yaparken uyulması gereken peygamberin yoludur. Bu tarz nasihat ile maslahat gerçekleşir, zararlar tamamıyla defolunur, kalpler bir olur, birlik meydana gelir ve Allah'ın ayetindeki gibi tek bir saf olur; *"Allah'ın ipine(kur'an'a) sıkıca ve topluca sarılın ve ayrılığa düşmeyin"* (Âl-i İmran, 103)

Peygamberimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) de şöyle buyurmuştur: *"Şüphesiz ki Allahu Teâlâ şu üç şeyden dolayı sizden razı olur: Sa-dece ona ibadet etmeniz ve ona hiç bir şeyi ortak koşmamanız, top-luca Allah'ın ipine sıkıca sarılmanız ve ayrılığa düşmemeniz ve yöneticilerinizle nasihatleşmeniz."* (Müslim)

Bu nasslar nasihatın dindeki konumunu ve nasıl yapılması gerektiğini göstermektedir. Gerçek nasihat kalplerin bir arada olmasını sağlamalıdır ve ayrılığa bölücülüğe götüren etkenler-den ve fitne yayıcılıktan uzak olmalı, kin ve nefret tohumları ek-memeli, ülkemize ve ümmete şerden başka bir şey getirmeyen kamplaşmadan uzak olmalıdır. Nitekim meclisimiz de nasihat-leşmenin, uzlaşının, iyilik ve takva üzere yardımlaşma, günah ve düşmanlıktan uzak olmanın önemine daima vurgu yapmakta ve bunun zıddına olan zulüm, adaletsizlik, hakkı inkar etmek, had-di aşmak gibi şeylere dikkat etmektedir. Yine çeşitli sapık fikirle-re ve yabancı grup ve hiziplerin ilkelerine bağlanmaktan sakın-maktadır. Nitekim bu devletin halkı selefi salihinin, onlara tabi olanların ve eski ve yeni ümmetin liderlerinin üzerine oldukları şeylere sıkıca sarılarak tek bir cemaat olmayı istemektedirler. Böyle bir cemaat olmanın ve doğru şekilde nasihatleşmenin

gereklerinden biri yalan dolan ayıplar türetmemek ve yaymamaktır. Biz bu bildiriye açıkladığımız üzere reddediyoruz. Eksiksiz olduğumuzu iddia etmiyoruz ve Allah (azze ve celle)'den yöneticilerimizi Allah'ın rızasına ve ümmetin yararına olacak şekilde başarıya ulaştırmasını, aynı şekilde bütün Müslüman ülkelerin yöneticilerini ve halklarını da bütün bütün iyilikler için doğruya ulaştırmasını niyaz ederiz. Allah subhânehû ve teâlâ nebisi Muhammed'e (sallallâhu aleyhi ve sellem), onu pak ailesine ve ashabına salat ve selam etsin.

Büyük Alimler Meclisi

EBÜ MUS'AB ES-SÜRİ

Şeyh Ebü Mus'ab, kitapta küresel güçlerden ve Müslümanların bu küresel güçleri iyi tanıyamasından bahsetmektedir. Küresel güçlerin tek hedefinin Müslüman halkları kendi emelleri doğrultusunda yönetmek olduğunu ve İslam âleminin gerek psikolojik gerek kültürel gerek de silahlarla ve tanklarla her türlü maddi ve manevî savaşı yapmak için elinden geleni yaptığını anlatmaktadır. Kitap hacim bakımından küçük olmakla beraber özet olarak Müslümanları ilgilendiren önemli konulara değinmekte, İslam âleminin üzerine çöken sinsi emellerden, dâhilî ve hâricî düşmanlardan bahsetmekte ve düşmanı farklı boyutlarıyla tanıtarak Müslümanlara şuur verme amacı taşımaktadır. Küresel güçleri ve oyunlarını iyi bilmeyen biz Müslümanlara, İslâm düşmanı olan küresel güçleri özlü bir şekilde tanıtmakta ve İslâm âleminin bireylerinin “Yeni Dünya Düzeni”ndeki konumunun nasıl olması gerektiğine dair ipuçları vermektedir. Özellikle de “Yeni Dünya Düzeni”ne dahil etmiş olduğu siyasal İslâmcılar ve birtakım âlimler en dikkat çeken bölümlerdendir.

